بسم الله الرحمن الرحيم

KENDİ KAYNAKLARINDAN

Caferî, Şiî ve Râfızîlerin

İNANÇ ESASLARI

YEDİ İKLİM KİTABEVİ

Orijinal Adı

Min Akâidi'ş-Şîa

Yazar

Abdullah b. Muhammed es-Sâlih

Çeviren

Teymullah Yücel

Yayına Hazırlayan

Abdullah Altunay

Tarih

Rebiulevvel 1427

Nisan 2007

BİRİNCİ BASKI

Caferî, Şiî ve Râfızîlerin
İNANÇ ESASLARI

-SENİN AĞZINDAN SENİN DİNİN EY ŞİÎ-

Abdullah b. Muhammed es-Sâlih

Çeviren
Teymullah Yücel

Notlar Ekleyerek Yayına Hazırlayan
Abdullah Altunay

YEDİ İKLİM
KİTABEVİ

SUNUŞ

Bütün fiillerinden dolayı övülmeye layık olan yegâne zat Allah'tır. Yaratılmışlar ise, övgüye değer fiillere sahip oldukları gibi, yerilen fiillere de sahiptirler. Allah azze ve celle, -biz, fiillerindeki derin hikmeti kavrayamasak ta- her yaptığından ötürü mutlak övgüye layıktır. O, bize merhamette bulunup insanların ihtilaf ettiği şeylerde izniyle hakkı bulabilelim diye elçiler göndermiş ve onlarla birlikte kitaplar indirmiştir. Bizi de bu elçilerin en şereflisi olan Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'e ümmet yapmıştır. Bundan dolayı O'na hamd olsun. Elçi -salât ve selam olsun O'na- risalet vazifesinin gereğini yerine getirmiş ve Allah O'nu, bizleri gecesi de gündüzü gibi apaydınlık olan bir yol üzerinde bırakmadıkça aramızdan almamıştır. Allah'ın salât ve selamı O'nun üzerine olsun.

Hamd ve salâttan sonra derim ki: Râfızîler denilen bu sapkın fırkayı ve onların habis akîde ve amellerini reddetmek tâ selef-i salihîn radıyallahu anhum zamanından beri süregelen bir çabadır. Bu çabanın gerekçesi: Rasûlullah'ın seçilmiş sahabelerini onların yalan ve iftiralarından korumak ve sahabeyi korumanın zımnında, İslam akîdesini ve amellerini bozulmaktan muhafaza etmektir. Bilindiği üzere sahabe radıyallahu anhum Kitâb ve Hikmet'in bizimle rasûl arasın-

daki aracılarıdır. Dolayısıyla sahabeye saldırmak, onları kafirler, fasıklar veya güvenilmez kimseler olarak nitelemek gerçekte onlar aracılığı ile gelen dini yok etme gayretidir. Ehl-i Sünnet'in öncü imamı Ebû Zur'a er-Râzî rahimehullah şöyle demektedir: "Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabından herhangi birini aşağılayan bir kişi gördüğün zaman bil ki o zındıktır. Çünkü bize göre Rasûl sallallahu aleyhi ve sellem de haktır, Kur'an da haktır. Bu Kur'an ve Sünnet ise bize ancak Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabının eliyle ulaşmıştır. Kitâb ve Sünnet'i iptal etmek için bizim şahitlerimizi cerh etmek istiyorlar. Onların cerh edilmeleri ise daha evladır. Onlar zındıktır."[1] İşte bundan dolayı Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat imamları Sahabe radıyallahu anhum'un faziletlerinin kabul edilmesi ve onlar hakkında saygılı davranılmasını Kitâb ve Sünnetteki, konuyla ilgili sayılamayacak kadar deliller ile beyân etmiş, sahabeye buğz etmeyi din edinmiş bu sapkın fırkayı reddetmişlerdir. Bu dönemde verilen çabaların en büyüklerinden biri Ehl-i Sünnet'in göz bebeği Ahmed b. Hanbel tarafından gerçekleştirildi: *Kitâbu Fedâilu's-Sahâbe*[2]… Onun ardından hadis ve eser ehli birbiri ardınca ya mustakil kitaplarla veya diğer tasniflerindeki bölümlerle sahâbenin ve İslam'ın savunulmasında görev almışlardır. Öyle ki sahâbenin menkıbe ve faziletlerini

---

[1] el-Hatîb el-Bağdâdî, *el-Kifâye* s: 97

[2] Vasıyyullah b. Muhammed Abbas tarafından tahkik edilerek iki cilt halinde 1983'de Muessesetu'r-Risale tarafından basılmıştır.

içermeyen hadis tasnifi yok gibidir. Ehl-i Sünnet akîdesini zabt eden imamlar da yazdıkları eserlerde mutlaka sahâbelerin fazilet ve üstünlüklerine işaret etmişlerdir. Zaten Ehl-i Sünnet demek akîde, amel ve ahlakta Rasûlullah ve sahâbesinin yolu üzerinde olmak değil midir? Sahâbe konusunu mustakil olarak veya akîde ve hadis tasniflerinde zikreden imamlar ve kitapları sayılamayacak kadar çoktur. Ehl-i Sünnet tarihinde bu konuda yazılmış en kapsamlı eseri Şeyhulislam İbn Teymiyye ortaya koymuştur. O, bu kitabını Şiî İbnu'l-Mutahhar'ın *Minhâcu'l-Kerâme* isimli kitabına reddiye olarak kaleme almış, Râfızî cephe adeta İbrahîm aleyhisselam'ın keskin hücceti ile şaşkına dönen ve dili tutulan Nemrud'a dönmüştür. Onun *Minhâcu's-Sunne* isimli bu eserini talebesi İmam Zehebî *el-Munteka* adıyla özetlemiştir. Bu eser daha sonraki zamanlarda Râfızîler hakkında yazılan eserlere kaynaklık etmiştir.

Şunu da bilmek gerekir ki bu imamlar zamanında çok sayıda Şîa fırkası vardı. Bu fırkaların kimi küfür ve şirk içindeyken kimi sadece sapıklık ve bid'ate muptela idiler.[3] Dolayısıyla alimlerden bazılarında görülen Şiîleri kıble ehl-i Müslümanlardan saymak görüşü sadece bid'atçi ve sapık Şiîlere hamledilir. Ayrıca o zamanlarda pek çok kimse açısından Şiîler akîdeleri ve amelleri ile tam gün yüzüne çıkmış de-

---

[3] Şîa fırkaları için bkz: *Makâlâtu'l-İslamiyyîn*/Ebû'l-Hasen el-Eş'arî. el-Eş'arî burada Şîayı Gâliye, Râfıza ve Zeydiyye şeklinde üç kısma ayırmakta her birinin alt fırkalarından, görüşlerinden ve ihtilaflarından bahsetmektedir.

ğillerdi. İlim ehlinden pek çoğu onlar hakkında mezhepler tarihi ile ilgili yazılan bazı kitaplardan edindikleri bilgiyle yetiniyorlardı. Akîdelerini ve amellerini gün yüzüne çıkaran eserleri henüz ya teşekkül safhasında idi veya takıyye akîdeleri gereği bu eserleri Müslümanların arasında izhar etmiyorlardı. Bugün ise Mezhepler tarihi ile ilgili yazılan eserlerde isimleri ve akîdeleri zikredilen –Zeydiyye ve İsmaîliyye gibi birkaç grup hariç- Şîa fırkalarının birçoğu İsna Aşeriyye ya da Caferîlik dedikleri fırkanın içinde erimiş, Şîa neredeyse yeryüzünün doğusundan batısına yekvücut olarak bütünleşmiş, akîdeleri ve amelleri tam anlamıyla teşekkül etmiş, bu akîde ve amellere kaynaklık eden eserler matbaanın icadı ve iletişim aletlerinin gelişmesiyle gün yüzüne çıkmıştır. Bugün itibariyle Şîanın İslam dini ile bir ilişiğinin olduğunu söylemek ya din, iman, tevhid, Kitâb ve Sünnet hakkında cahil olmaktan ya da onların akîde ve amellerinden habersiz olmaktan kaynaklanmaktadır.[4] Evet! Bir kez daha yineleyerek

---

[4] Onların akîde ve amellerinden habersiz olanlara, tamamıyla Şiîlerin en muteber kaynaklarından derlenmiş olan bu kitabımız –inşâ-Allah- fayda verecektir. Dinin, tevhidin ve akîdenin cahili olan dolayısıyla Şîanın akîde ve amellerindeki bozukluğu göremeyenlere ise gereken şey Kur'an ve sahih sünnet üzere ilim öğrenmeleri ve selef-i salihîn'in üzerinde bulunduğu yola tâbi olmalarıdır. Ancak kalplerinde hastalık bulunan münafıklar güruhunun nasıl ıslah olacağını bilemiyorum! Bunlar, Şîa ile Ehl-i Sünnet arasında koşuşturan, halleri tıpkı, *iki sürü arasında bocalayan şaşkın koyun*a benzeyen kimselerdir. Onla-

söyleyelim ki Şiîlerin –diğer adlarıyla Caferîlerin- İslam dini ile bir bağları yoktur. Onlar İslam halkasını boyunlarından çıkarıp atmışlardır. Allah'ın velilerinin en büyükleri olan Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabına düşmanlık edince Allah da onları dalâlet, küfür ve şirk vadilerinde bırakmıştır.

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat akîdesi, tarihinin en büyük garipliğinden sonra Müceddid İmam Muhammed b. Abdilvahhab, ashabı ve etbaı eliyle –lillahi'l-hamd- yeniden dirilince Şiîler tarafından takıyye akîdesi gereğince sinsice

---

rı birçok kereler kalplerindeki münafıklığı ağızlarıyla kusarak şöyle derken görürsün: "Efendim Şîanın gulat (aşırı) olanı var, mutedil olanı var; bu ve benzeri inanışlar Şîanın gulatına ait taşkınlıklardır. Hem benzeri inançlar bizim (!) tasavvuf ehlinde de var. Caferî kardeşlerimiz (!) bu tür aşırılıklardan uzaktır." Ey akıl ve insaf sahipleri! Niçin bu iddiaların sahibinden/sahiplerinden size yeryüzünde yaşayan mutedil bir Şiî göstermesini talep etmiyorsunuz? İşte sana en muteber eski ve yeni imamlarının, neşredilmiş eserlerinden derlenmiş bir kitap! Haydi, şu münafık da bize, mutedil Şîasının akîde ve amellerinin salim olduğunu gösteren bir kitap getirsin. Ya da eğer biz sözü tahrif edenler isek, haydi, bizim kaynak ismi ve sayfa numarası ile yaptığımız alıntıların asılsız olduğunu göstersin! Hem bu kimse/kimseler bizim Şîaya hizipçiliğimiz yüzünden mi düşmanlık beslediğimizi zannediyorlar. Hayır, vallahi bu habis akîde ve ameller kimin yanında varsa, ister sizin, *bizim* olarak nitelendirdiğiniz tasavvuf ehli olsun, ister başkaları olsun, Allah için biz hepsinin düşmanıyız.

yürütülen ümmeti Şiîleştirme gayretleri tarûmâr olmuştur. Bu *yeniden aydınlanma dönemi*nde, Şiîlerin gerçek hallerini gözler önüne seren, habis akîdelerini gün yüzüne çıkaran ilk eseri de yine bu mubarek davetin imamı Muhammed b. Abdilvahhab kaleme almıştı: *er-Reddu ale'r-Râfıza.* Şeyh rahimehullah'ın ardından oğlu Allâme Şeyh Abdullah en-Necdî *Cevâbu Ehlu's-Sunneti fî Nakdi Kelâmi'ş-Şîatu ve'z-Zeydiyye*, İmam Abdurrahman b. Hasen b. Muhammed b. Abdilvahhab *Mulahhas Minhâcu's-Sunne,* Allâme İmam Süleyman b. Sehman *el-Hucecu'l-Vâdıhatu'l-İslamiyye fî Reddi Şubuhâti'r-Râfiza ve'l-İmâmiyye,* Mahmûd Şukrî el-Alûsî *Ta'likât fî Rudûdi'ş-Şîa* ve *es-Suyûfu'l-Muşrika* gibi eserlerle tevhid ve sünnete omuz verip yükselttiler. Bunlar gibi Ehl-i Sünnetin daha bir çok imamı Râfızîlerin reddedilmesine ve ümmetin bu küfür akîdesinden korunmasına yönelik bir çok eser verdiler. Râfızîler, özellikle İran sözde İslam inkılabının ardından, Humeynî önderliğinde, *inkılabın ihracı* ve *Ehl-i Sünnet ile Şiî birliğinin sağlanması* isimleri altında İslam memleketlerinde bu habis akîdeyi yaymaya çalışmaktadırlar. Dinleri, takıyye adı altında yalanı mubahlaştırmak olan, bu kimselerin aldatıcı şüpheleri, üzüntüyle söylemek gerekirse herhangi bir ilmî donanımları olmayan avamı ve ilim ehli olduğu zannedilen bazılarını tuzağa düşürmüştür. Hatta sahâbe meselesinde ve Şîa karşıtlığında Ehl-i Sünnete muvafakat eden dalâlet mezhepleri Eşarîliğin ve Maturidîliğin yeni sâlikleri: *Şîa ile aramızdaki ihtilaf basit bir görüş ayrılığından ibarettir*, deme noktasına gelmişlerdir. Bu onların dinlerindeki cahillikten ve kalplerindeki hastalıktan başka bir şey de-

ğildir. Subhanallah! Basit bir görüş ayrılığı öyle mi!? Kabirlere hac etmeleri mi, oralarda kurbanlar kesmeleri mi, adaklar adamaları mı, mezar taşlarına tapmaları mı, Ebû Bekir, Ömer ve diğer sahabeye sövmeleri mi, muta nikahı adı altında zinayı helal kılmaları mı, takıyye adı altında yalanı mubahlaştırmaları mı, söyler misiniz bunların hangisi basit!?

Ümmetimizin Şiîlerin sapıklıklarını bilmemesi, onları korumasız bir hale getirmiş, bununda tabiî bir sonucu olarak Râfızîlerin attıkları fitneler Müslümanları etkisi altına almaya başlamıştır. İran Devletinin desteği ile Müslüman memleketlerdeki Şiî azınlıklar kitaplar, broşürler, video kasetleri aracılığı ile bilinçlendirilmekte ve teşkilatlandırılmaktadır. Ehl-i Sünnet arasında yürüttükleri davet çalışmalarında oldukça yavaş ve sinsice metodlarla sahâbe düşmanlığı, hadis inkarı, Ehl-i Sünnet alimlerine düşmanlık gibi dini temelinden sarsacak bir yöntem izlemektedirler. Üzüntüyle söylemek gerekirse onların bu faaliyetleri sonuç vermiş, Ehl-i Sünnet olduğunu iddia eden bazı fasıklar Muaviye radıyallahu anh, babası Ebû Sufyan radıyallahu anh, Amr ibnu'l-As radıyallahu anh, Ebû Hureyre radıyallahu anh hatta Osman b. Affan radıyallahu anh gibi bir çok sahâbe hakkında ileri-geri konuşmaya başlamıştır. Bunun gibi hadis ve sünnetin inkarı fitnesini de Şîa var gücüyle körüklemektedir. Ehl-i Sünnet uleması hakkında yaydıkları yalan ve iftiralar da çalışmalarının üçüncü halkasını teşkil etmektedir. Şîa'nın şirkî ve küfrî sapkınlığını ortaya koymak, özellikle Lübnan'daki Hizbu'l-Lât ordusunun popülaritesinden faydalanarak Müslüman memleketleri kasıp kavuran Şiî davetçilerin

her yerde boy gösterdiği bu günlerde daha da önemlidir. Cihad, dillerinden öteye geçmeyen bazı ashâb-ı lâklâk[5] da yine bildiğimiz şu "Şiî-Sünnî kardeştir" terânesine başladılar. Hele bazıları iyice haddini aşıp Şiîlerin faziletlerini sayıp dökmeye koyuldu. Bilmem ki! Acaba bu kadar yol kesici deccal arasında yaktığımız şu meşale fayda verecek mi? Acaba birileri Şîa'nın Müslümanlarla kardeş olmadığını fark edecek mi? Gayret bizden Tevfik Allah'tan…

Abdullah ALTUNAY
18 Rebiulevvel 1428
Konya

---

[5] Bunlar, din namına bir takım vehim ve kuruntulardan başka bir şey bilmeyen gazeteci-yazarlardır. Bunlardan biri, müstear isimlerin ardına gizlenen Mustafa İslamoğlu'dur. O, Irak'ın Tağutu, büyük şeytan Sistanî için bir gazetedeki köşesinde "Büyük Âyetullah" ifadesini kullanmıştır. Sistânî'nin, bir putperest olduğunu ve çürümüş kemiklere tapmaya çağırdığını bilmiyor mu dersiniz? Irak'taki gerçekleri kavrayabilmekten insanların en uzağı olan bu hamâkat sahibi yazar, güya Irak'taki Şiî-Sünnî çatışmasını, (artık bu da ne oluyorsa!) bu adamın önlediğini yazıyordu. Bu yazıyla Sistânî'nin şeytanî yüzünü sevimli yapmaya çalışıyor, Ehl-i Sünnet'in gönüllerini ona yöneltmek istiyordu. Vallahi Irak'taki gerçek onun dediği gibi olsaydı da bizim Sistânî'ye düşmanlığımız bitecek değildi. Çünkü bizim dostluğumuzun ve düşmanlığımızın ekseninde; bu gazetecinin, isimlerine değil ama mahiyet ve hakikatlerine oldukça yabancı olduğu iki şey var: Tevhid ve Sünnet.

Allâme İmam Şeyh
Abdulaziz b. Abdillah b. Bâz'ın
-rahimehullah-
Takdimi

Rahman ve Rahîm Allah'ın adıyla

Abdulaziz b. Abdillah b. Bâz'dan kıymetli kardeş …..'e -Allah onu muvaffak kılsın-

es-Selâmu aleykum ve rahmetullahi ve berakâtuh

Bundan sonra:

10.2.1418 hicri tarihli mektubunun ekindeki Şîa hakkındaki kitabını okuduk, onu güzel ve önemli bir kitap olarak bulduk. Bu kitabın, Memleketimizde ve körfezde dağıtımının yapılarak neşredilmesi uygundur. Allah'tan bunu faydalı kılmasını ve diğer çalışmalarınızı da bereketlendirmesini dilerim.

es-Selâmu aleykum ve rahmetullahi ve berakâtuh

MUKADDİME

Hamd yalnız Allah içindir. Allah'ın rasûlüne salat ve selam olsun, ehl-i beyti ve ashabına da bolca selam olsun.

Bundan sonra:

Bu risalenin yazılmasının sebebi, son zamanlarda İslam âleminde Râfızîlerin kendi mezheplerine davet faaliyetlerinin artmasıdır. Dinden çıkmış bu fırkanın İslam dini üzerine tehlikelerinin, Müslümanların avamının bu tehlikeli fırkadan gaflet etmesinin sonuçlarının, akîdelerindeki şirkin, Kur'an'ı Kerîm ve sahabelere hakaretlerinin, imamları hakkında aşırı gitmelerinin neler olduğu hakkında bu risaleyi yazmaya karar verdim. Râfızîlerin kendilerince bilinen ve meşhur kitaplarından sapkın inanç ve amellerini ortaya koyan nakiller yaptım. Ehl-i Sünnet'in selef imamlarından onlara reddiye yazarak sapmış akîdelerinin bozukluğunu, onların şirk, aşırılık, yalan, sövme, hakaret ve karalama üzere sahip oldukları inançları açıklayan kitaplardan da az sa-

yıda alıntıda bulundum. Şüphesiz ki muhalifi ilzam etmenin en iyi yöntemi kendi sözleri ile onu yakalamaktır.

Bu kısa risalede, onlara göre mutemet olan kitaplarından ve müelliflerinden din edindikleri şeyleri ortaya koymaya çalıştım. Şeyh İbrahim el-Cebhân rahimehullah'ın dediği gibi: "**Senin ağzından senin dinin ey Şiî!**"

Allah azze ve celle'den bunu basiret sahiplerine faydalı kılmasını dilerim. Allah teâlâ buyuruyor ki:

"**Şüphesiz ki bunda aklı olan veya hazır bulunup kulak veren kimseler için bir öğüt vardır**." (Kaf, 37)

Bu kitabın hazırlanmasında katkısı olan herkese teşekkür eder, Allah'tan onlara bu çalışmalarına hayırlı karşılık vermesini dilerim. Allah en iyi bilendir. Allah peygamberimiz Muhammed'e, ehl-i beytine ve ashabına salât ve selam etsin.

Abdullah b. Muhammed es-Sâlih

RÂFIZA FIRKASI NE ZAMAN ORTAYA ÇIKTI?

Râfıza fırkası, ismi Abdullah b. Sebe olup Müslüman olduğunu ve ehl-i beyt sevgisini iddia eden, Ali radıyallahu anh hakkında aşırı gidip onun hilafet için vasiyet edildiğini iddia ettikten sonra onu uluhiyet mertebesine çıkaran bir Yahudi'nin ortaya çıktığı dönemde yayıldı. Bunu Şîa kitapları da bizzat itiraf ederler. el-Kummî, *el-Makâlât ve'l-Furûk*[6] adlı kitabında onun mevcudiyetini, Ali radıyallahu anh'ın imamlığının farz oluşunu ve ric'at edeceğini (ahir zamanda geri döneceğini) ilk söyleyenin, yine Ebû Bekir, Ömer, Osman ve diğer sahabelere radıyallahu anhum ilk hakaret edenin Abdullah b. Sebe olduğunu ikrar eder ve aynısını en-Nevbahtî; *Furûku'ş-Şîa*[7] adlı kitabında, el-Keşşî de; *Ricâlu'l-Keşşî*[8] diye bilinen meşhur kitabında söyler. Abdullah b. Sebe'nin hakkında yazan muasır Şiîlerden Muhammed Ali el-Muallem, *Abdullah b. Sebe el-Hakikatu'l-Mechule*[9] adlı kitabında, delilleri ile onun, Râfızîlerin şeyhlerinin büyüklerinden olduğunu söyler. el-Bağdadî der ki: "es-Sebeîyye: Ali radıyallahu anh hakkında aşırı giderek önce onun peygam-

---

[6] Bkz: Kummî, *el-Makalât ve'l-Furûk* (s.10-21)

[7] Bkz: en-Nevbahtî, *Furûku'ş-Şîa* (s.19-20)

[8] el-Keşşî, İbn Sebe ve akîdesi hakkında bir çok rivâyet nakleder. Bkz.: no; 170, 171, 172, 173, 174, s.106-108

[9] Bu kitap, Murtaza el-Askerî'nin Abdullah b. Sebe adında bir şahsın mevcudiyetini inkâr ettiği; *"Abdullah b. Sebe ve Esâtiru Uhrâ"* adlı kitabına karşı yazılmış bir reddiyedir.

ber olduğunu sonra da onun Allah olduğunu iddia eden Abdullah b. Sebe bağlılarıdır."

Yine el-Bağdadî der ki: "İbnu's-Sevda –yani İbn Sebe– aslen el-Hîre Yahudilerinden idi. Kufeliler katında itibar kazanıp reis olabilmek için Müslümanlığını izhar etti. Onlara Tevrat'ta her peygamberin vasisi olduğunu gördüğünü, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in vasisinin de Ali radıyallahu anh olduğunu söyledi." eş-Şehristanî, İbn Sebe hakkında, onun Ali radıyallahu anh'ın imametini ilk söyleyen kişi olduğunu, Sebeiyyenin de tevakkuf, gaybet ve ricat'i ilk dile getirenler olduğunu, bunların daha sonra Şîa'ya geçtiğini zikreder. Aralarında ihtilaflı birçok fırkalara bölünmelerine rağmen Ali'nin imametini ve halifeliğinin vasiyet edildiğine dair inancı İbn Sebe'den aldılar. Bundan sonra Şîa fırkaları onlarca fırkaya ve görüşlere ayrıldı. Böylece vasiyet, ric'at, gaybet hatta imamların ulûhiyyeti[10] görüşünde Yahudi İbn Sebe'ye uyanlar Şîa bid'atini çıkardı.

---

[10] el-Lâlekâî, *Usûlu İ'tikâdi Ehli's-Sunne ve'l-Cemaa* (1/22-23) İmamlarına ulûhiyyet isnad ettiklerine ve kabirlere, kubbelere, dikili taşlara, ibadet ettiklerine dair nakiller ilerde gelecektir. Doğrusu onlar imamlarına ulûhiyyet isnadında bulundukları gibi rubûbiyyet isnadında da bulunmuşlardır. İmamlara rububiyyet isnadında bulunanların en ünlülerinden biri sözde İran İslâm inkılabının baş aktörü el-Humeynî'dir. el-Humeynî'nin ilgili sözleri ileriki sayfalarda aktarılacaktır. *[A. Altunay]*

ŞÎA NEDEN RÂFIZA DİYE İSİMLENDİRİLDİ?

Bu adlandırmayı şeyhleri el-Meclisî, *Biharu'l-Envâr* adlı kitabında, *"Râfıza'nın fazileti ve bununla isimlenmenin övülmesi"* başlığı altında zikreder[11] ve sonra Süleyman el-A'meş'den şöyle nakleder: "Ebû Abdillah Cafer b. Muhammed'in yanına girdim ve dedim ki: "Sana feda olayım, insanlar bize Râfızîler, diyor, Râfızîler ne demektir?" şöyle dedi: "Vallahi onu karıştırıyorlar. Lakin Allah sizi Tevrat'ta ve İncil'de Musa ve İsa'nın dili üzere böyle isimlendirmiştir."[12]

Denildi ki: "Onlar Zeyd b. Ali b. el-Huseyn'e gelerek: "Ebû Bekir ve Ömer'den berî olduğunu söyle ki seninle beraber olalım" dediler. O da dedi ki: "O ikisi ceddimin arkadaşıdır. Bilakis ben onlara dost olurum." Bunun üzerine: "O halde seni rafz (ret) ederiz" dediler. Böylece Râfıza diye isimlendirildiler. Ona biat edip muvafakat edenlere de Zeydiyye denildi.[13]

---

[11] Bu necis adam bu bâb başlığı altında dört rivâyet zikretmektedir. Kuleynî de *Usûlu'l-Kâfî*'de (Bkz: 5/34) Şîa'ya bu ismin Allah tarafından verildiğini Ebû Abdillah'dan rivâyet eder. Bu da onların Râfızî olarak isimlendirilmelerinde Ehl-i Sünnetin hak üzere olduğunu ortaya koymaktadır. Ehl-i Sünnet imamları Şiîleri daha çok Rafızâ diye anmayı tercih etmişlerdir.

[12] Bkz.: el-Meclisî; *Bihâru'l-Envâr* (65/97)

[13] *et-Ta'likât Alâ Metni'l-İ'tikâd* (s.108)

Denildi ki: Râfızîler Ebû Bekir ve Ömer radıyallahu anhuma'nın imametlerini reddettikleri için "Râfıza" diye isimlendirildiler.[14] Yine dini terk ettikleri için böyle isimlendirildikleri de söylenmiştir.[15]

---

[14] Bkz.: M. Abdulhamid'in, *Makâlâtu'l-İslamiyyîn* dipnotu (1/89)

[15] *Makâlâtu'l-İslamiyyîn* (1/89) Allah'ın adına yemin olsun ki onlara bu ismin dini terk ettikleri için verilmesi daha uygundur. Gerçekten Şiîler bu dini usûlüyle ve furûu ile terk etmiş onun yerine hevalarından başka bir din türetmiştir. Din hiçbir fırkanın yanında onların yanında olduğu kadar terk edilmiş değildir. Zaten Allah'ın emirlerinin en büyüğü olan tevhid terk edildikten sonra geriye ne kalır ki!? *[A. Altunay]*

RÂFIZÎLER KAÇ FIRKAYA BÖLÜNDÜ?

Dâiretu'l-Meârif adlı kitapta denilir ki: "Şîa fırkalarının dallarından, meşhur yetmiş üç fırkadan daha fazlası ortaya çıktı."[16]

Hatta Râfızî Mir Bakır ed-Damad,[17] ümmetin yetmiş üç fırkaya ayrılacağına dair hadiste zikredilenlerin şîa fırkaları olduğu, onlardan kurtulacak fırkanın da İmamiye fırkası olduğunu söylemiştir.

el-Makrizî onların fırkalarının 300'e ulaştığını zikretmiştir.[18] eş-Şehristanî dedi ki: "Râfızîler beş kısımdır; Keysâniyye, Zeydiyye, İmamiyye, Gâliye ve İsmailiyye"[19] el-Bağdadî dedi ki: "Râfızîler, Ali radıyallahu anh'ın zamanından sonra dört sınıf oldular: Zeydiyye, İmamiye, Keysaniyye ve Gulat"[20] bununla beraber, el-Carûdiyye taifesi hariç, Zeydiyye, Râfızî fırkalarından değildir.

---

[16] *Dâiretu'l-Meârif* (4/67)

[17] Muhammed Bakır b. Muhammed el-Esterâbâdî; Mir ed-Dâmad diye meşhurdur. 1041 yılında ölmüştür. Bkz.: Abbas el-Kummî; *el-Kuna ve'l-Elkâb* (2/226)

[18] el-Makrizî; *el-Hutut* (2/351) Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: "Dinlerini parça parça edip, fırka fırka ayıranlar var ya (ey peygamber senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur." (En'am Sûresi: 159)

[19] eş-Şehristanî; *el-Milel ve'n-Nihal* (s.147)

[20] el-Bağdadî; *el-Furûk Beyne'l-Firâk* (s.41)

RÂFIZÎLERİN İNANDIĞI BEDÂ AKÎDESİ NEDİR?

Bedâ; (bir şeyin) gizlilikten sonra ortaya çıkması ya da görüşü yenilemek anlamındadır. Beda'nın bir anlamı da sonradan olma ilmin öncesinde cehalet bulunmasıdır. Her ikisi de Allah hakkında muhaldir. Lakin Râfızîler bunu Allah'a nispet etmektedirler. er-Reyyân b. es-Salt'tan: "er-Rıza'yı şöyle derken işittim: "Allah'ın içkiyi haram kılmak ve Allah hakkında beda'yı kabul ettirmek için göndermediği hiçbir peygamber yoktur."[21] Yine Ebû Abdillah'tan: "Allah'a beda inancı gibisiyle kulluk edilmemiştir"[22] dediği nakledilir. Allah bundan münezzeh ve yücedir.

Görüyor musun Müslüman kardeşim, Allah subhanehu'ya nasıl da cehalet nispet ediyorlar! Allah azze ve celle kendisi hakkında şöyle buyurmaktadır: "**De ki: Göklerde ve yerde, Allah'tan başka hiç kimse gaybı bilmez**." (Neml 65) Buna mukabil Râfızîler imamlarının bütün ilimleri bildiklerine ve onlara hiçbir şeyin gizli kalmayacağına inanırlar.[23] Bu, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdiği İslam akîdesinin neresindedir!?

---

[21] *Usûlu'l-Kâfî* (s.40)

RÂFIZÎLERİN ALLAH'IN SIFATLARI HAKKINDAKİ İNANÇLARI

Râfızîler tecsimi (Yani Allah azze ve celle'yi mahlûkata benzetmeyi) ilk dile getiren kimseler olmuşlardır. Nitekim Şeyhulislâm İbn Teymiye, bu iftirayı yayan Râfızîleri şöyle saymıştır: Hişam b. el-Hakem[24], Hişam b. Salim el-Cevalikî, Yunus b. Abdirrahman el-Kummî ve Ebû Cafer el-Ahvel"[25]

İsna Aşeriye'nin zikredilen bu büyük şeyhleri daha sonra Cehmiyye ve Muattıla'ya dönüştüler. Nitekim bütün rivâyetlerinde alemlerin Rabbini, sabit sıfatlarını gerektiren selbi sıfatlarla vasfettiler. İbn Babuye yetmişten fazla rivâyetle Allah teâlâ'nın şöyle buyurduğunu söylüyor: "Allah zaman, mekan, keyfiyet, hareket, intikal ve cisimlerin sıfatlarından hiçbir şey, ile vasfedilemez. His, cismaniyet ve sûret ile tavsif olunmaz."[26] İşte Râfızî şeyhleri bu sapık yol üzerinde gidip Kitap ve Sünnette gelen Allah'ın sıfatları iptal ettiler.

Ebû Abdillah Cafer es-Sâdık'a Allah tebâreke ve teâlâ'nın âhiret gününde görülmesi hakkında sorulunca şöyle dediği nakledilir: "Allah subhanehu ve teâlâ bundan yüce ve münezzehtir. Şüphesiz gözler onu idrak edemez, ancak renk ve keyfiyet görürler. Allah ise renklerin ve keyfiyetin yaratıcısıdır."[27]

Hatta şöyle derler: "Eğer Allah'a rüyet gibi bir sıfat veren olursa onun dinden çıktığına hüküm verilir." Nitekim şeyhleri Cafer en-Necefî[28], *Keşfu'l-Gıtâ* adlı kitabında bunu söylemiştir. Hâlbuki Allah'ın âhiret gününde görülmesi, ihata ve keyfiyet olmaksızın Kitap ve Sünnet ile sabittir. Allah azze ve celle buyurur ki: "**Yüzler vardır ki, o gün ışıl ışıl parıldayacaktır. Rablerine bakacaklardır (O'nu göreceklerdir).**" (Kıyamet 22-23)

Buhârî ve Müslim'in sahihlerinde Cerîr b. Abdillah el-Becelî'den; "Biz Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in yanında oturuyorduk. Dolunay gecesi, aya baktı ve: "**Siz şu ayı gördüğünüz gibi, Rabbinizi de böyle apaçık göreceksiniz ve O'nu görmede bir izdihama düşmeyeceksiniz (herkes rahatça görecek).**"[29]

Bu konuyla ilgili âyet ve hadisler burada zikredemeyeceğimiz kadar çoktur.

[27] el-Meclisî *Bihâru'l-Envâr* (4/31)

[28] Bkz. Cafer en-Necefî, *Keşfu'l-Gıtâ* (s.417)

[29] Buhârî (544) Müslim (633)

ALLAH'IN BİZE KORUYACAĞINA DAİR SÖZ VERDİĞİ ELİMİZDEKİ MEVCUT KUR'AN-I KERÎM HAKKINDA CAFERÎ, RÂFIZÎ VE ŞİÎLERİN İNANÇLARI NEDİR?

Asrımızda "Şîa" ve "Caferîler" diye isimlendirilen Râfızîler, elimizdeki Kur'an'ın Allah'ın Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'e indirdiği Kur'an olmadığını, değiştirilmiş, ekleme ve eksiltme yapılmış olduğunu söylemektedirler. Şîanın bütün muhaddisleri Kur'an'da tahrif olduğunda icma etmişlerdir. Nitekim en-Nurî et-Tabersî isimli zavallı bu konuda müstakil bir kitap yazarak Kur'an'ın tahrif olduğunu isbât etmeye çalışmıştır. Te'lif ettiği küfür kitabının adını da *Faslu'l-Hitâb Fî İsbâti Tahrifi Kitâbi Rabbi'l-Erbâb* koymuştur.[30]

[30] Huseyn b. Muhammed Taki en-Nurî et-Tabersî. Necef ulemasının büyüklerindendir, Caferîler –diğer adlarıyla Şiîler- bu adama çok saygı duyar ve yüceltirlerdi. Öyle ki 1320 yılında vefat edince onu Necef'de kendilerince mukaddes saydıkları el-Meşhed el-Murtazavî binasında Sultan Nâsır lidinillah'ın kızı Banu el-Uzma'nın odasına defnetmişlerdir. Bu Şiî âlim Ali'ye nisbet ettikleri uydurma kabrin yanında kitabını kaleme almış ve bu kitabında kendinden önce geçmiş Caferî/Şiî alimlerin Kur'an'ın tahrif olduğu yönündeki kanaatlerini, imamlarının sözlerini bir araya getirmiştir. Bu kitapla yetinmeyen zavallı bunun akabinde *er-Reddu bazi'ş-Şubuhât an Fasli'l-Hıtâb fî İsbâti Tahrifi Kitâbi Rabbi'l-Erbâb* isimli bir kitap te'lif ede-

rek kitabına yapılan itirazlara cevap vermeye kalkışmıştır. Kur'an'ın sahabe tarafından eksiltildiği ve ona eklemeler yapıldığına ilişkin iftirayı –imamlarından naklederek ortaya koyan- Caferî/Şiîlerin önde gelen isimlerinden biri de Muhsin Fanî el-Keşmirîdir. Farsça kaleme aldığı *Debistan Mezâhib* isimli eserinde velâyet sûresi isimli bir sûrenin Kur'an'dan çıkarıldığı iddiasını gündeme getirmiştir. Bu uyduruk sûreyi Batılı İslam araştırmacısı Noldke *Târîhu'l-Mesâhif* (2/102) isimli eserinde el-Keşmirî'den nakletmiştir. Şîanın bu iddiası İslam araştırmacısı kılığındaki gizli misyonerleri sevindirmiş ve bunların yayılması için birbirleriyle yarışmaya başlamışlardır. Şiî imamların Kur'an'ın eksik ve fazla olduğuna dair inançlarını bütün çıplaklığıyla ortaya koyan Tabersî'nin ve el-Keşmirî'nin kitapları İran'da defalarca basılmıştır. Bazı Şiî âlimleri takıyye yaparak imamları Tabersî'ye katılmadıklarını ve bugün elimizde olan Kur'an'a iman ettiklerini onun da eksik ve fazla olmadığını söyleseler de Kitabın içeriğinde bulunan kendi imamlarına ait olduklarını iddia ettikleri şeyleri inkar etmiyor ve bunlardan beri olduklarını söylemiyorlar. Çünkü Tabersî'nin de el-Keşmirî'nin de yaptıkları, Şîa müctehid ve imamlarının sözlerini aktarmaktan ibarettir. Burada aktarılması mümkün olmayacak kadar çok tahrif iddialarından biri şudur: Kummî *Tefsîr*'inde şöyle demektedir: "Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: «Muhakkak ki Allah Âdem'i, Nuh'u İbrahîm ve İmrân ailelerini âlemler içinde süzüp seçti.» Bu âyetin lafzı umumî, manası ise hususidir. Şüphesiz ki onların üstünlüğü kendi zamanlarındaki âlemleredir. Alim aleyhisselam şöyle buyurmaktadır: «Bu âyet *İbrahîm, İmrân ve Muhammed ailele-*

Muhammed b. Ya'kub el-Kuleynî, *Usûlu'l-Kâfî*'de, **"Kur'an'ın tamamını ancak imamlar cem etmiştir"** başlığı altında der ki: "Cabir şöyle dedi: Ebû Cafer'i şöyle derken işittim: "Herhangi bir kimse Kur'an'ın Allah'ın indirdiği gibi tamamen cem edildiğini iddia ederse yalan söylemiştir. Onu Allah'ın indirdiği şekliyle cem eden ve hıfz eden sadece Ali b. Ebî Talib ve ondan sonraki imamlardır."[31]

Cabir, Ebû Cafer aleyhisselam'dan şöyle dediğini nakletti: "Hiç kimse vasîlerden[32] başkasının Kur'an'ı zahiri ve batınıyla cem ettiğini iddia edemez."[33]

Hişam b. Salim, Ebû Abdillah aleyhisselam'dan rivâyet ediyor: "Şüphesiz Cebrail aleyhisselam'ın Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'e getirdiği Kur'an on yedi bin

---

rini diye indi. Onlar (sahabeyi kasdediyor) *'Muhammed ailesini'* kısmını Kitaptan çıkardılar.» (*Tefsîru'l-Kummî* 1/100) Bunun benzeri bir iddiayı Ayyâşî *Tefsîr*'inde (1/168 ve 169)'da tekrar eder. Şîanın bir diğer allâmesi Abdullah Şebbir şöyle der: "Şüphesiz ki Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'e indirilen Kur'an, bugün bizim elimizde olandan daha fazlaydı ve ondan birçok şeyler çıkarıldı. Nitekim mütevatir seviyesindeki haberler açıkça buna delâlet etmektedir." (*Mesâbihu'l-Envâr fî Halli Muşkilâti'l-Ahbâr,* 295) *[A. Altunay]*

[31] el-Kuleynî *Usûlu'l-Kâfî* (1/284).

[32] Vasîler sözüyle kasdedilen on iki imamlarıdır. *[A. Altunay]*

[33] el-Kuleynî *Usûlu'l-Kâfî* (1/285).

âyet idi."[34] Râfızîler, Allah'ın üç defa korumayı ahdettiği, elimizde mevcut olan Kur'an'ın aslında daha fazla olduğunu böylece iddia ediyorlar. Onlardan Allah'a sığınırız.

---

[34] el-Kuleynî *Usûlu'l-Kâfî* (2/634). Şeyhleri el-Meclisî *Mir'atu'l-Ukûl* (12/525) adlı kitabında bu rivâyeti sağlam bulur ve der ki: "Hadis güvenilirdir. Haberin sahih oluşu ortadadır. Bu rivâyet Kur'an'ın eksiltilmesi ve değiştirilmesine dair pek çok sarîh ve sahîh hadislerden biridir. Bana göre bu manadaki haberler mütevatirdir." *Usûlu'l-Kâfî*'yi şerh eden imamları el-Mazenderânî şöyle der: "Kur'an bugün 6500 âyetten oluşmaktadır. Bunun fazlası tahrif edilerek düşürülmüştür." (*Şerhun Cami'un ale'l-Kâfî,* 11/76) Ünlü müfessirleri el-Kâşânî tefsirinde şöyle der: "Ehl-i Beyt yoluyla gelen rivâyetlerden anlaşılan, elimizde bulunan Kur'an'ın Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'e indirildiği gibi tam olmadığıdır. Bilakis onda Allah'ın indirdiğine aykırı ve tahrif ve tağyir olmuş şeyler vardır. Yine ondan pek çok şey de çıkarılmıştır. Örneğin: Birçok yerden Ali aleyhisselam'ın ismi, sayılamayacak kadar yerden *Muhammed'in ailesi* lafzı, bazı yerlerden münafıkların isimleri ve buna benzer şeyler… Yine Kur'an bugün Allah ve Rasûlünün razı olacağı şekilde tertip edilmemiştir." (*Tefsîru's-Sâfî,* altıncı mukaddime) Sahabe-i Kirâm radıyallahu anhum ecmaîn'i Kur'an'ı tahrif etmekle nitelendiren bu sapkın güruh bakın Allah'ın Kitâbıyla nasıl oynuyorlar: "Bakır aleyhisselam Yüce Allah'ın: 'Sana da senden öncekilere de şöyle vahyedildi: Eğer şirk koşacak olursan amelin boşa gider ve hüsrana uğrayanlardan olursun' buyruğu hakkında dedi ki: Eğer şirk koşarsan,

Ali aleyhisselam'ın velâyetinin yanı sıra başka velâyet kabul edersen, demektir." Yine Ebû Cafer'den şöyle nakledilir: "O Yüce Allah'ın: 'Muhakkak ki Allah kendisine şirk koşulmasını asla affetmez' buyruğu hakkında şöyle dedi: Kendisine şirk koşulması, Ali'nin velâyetinin inkar edilmesi, demektir." Adına tefsir (!) dedikleri bu tahrifler nerde mi geçiyor: (*Tefsîru's-Sâfî,* 1/156, 361; *Tefsîru Nuru's-Sakaleyn,* 1/151, 488; *Tefsîru'l-Ayyâşî,* 1/72, 245; *Tefsîru'l-Burhân,* 1/172, 375; *Bihâru'l-Envâr,* 81/349) Şîanın tefsirlerinde Kur'an'ın tahrifi sayılamayacak kadar çoktur. Rabbimizin şu buyruğunu nasıl tahrif ettiklerine bakınız, –iki tire arası yerler tefsirleridir.-: "Muhakkak ki biz bütün ümmetlerin içinde Allah'a –imamlarla- ibadet edin ve tağuttan –yani Ebû Bekr ve Ömer'den- sakının diye birer rasûl -yani imam- gönderdik." (*Tefsîru'l-Burhân,* 2/373; *Tefsîru's-Sâfî,* 3/134; *Tefsîru Nuru's-Sakaleyn,* 3/60) Şîanın en muteber tefsirlerinde geçen bu tahrifler o tefsirlerin sahiplerinin birer ictihadı değil –onların batıl zanlarına göre- imamlarına indirilen birer vahiydir. Dolayısıyla bu rivâyetler Şîa arasında tartışmaya açılamaz. Asrımızdaki Şiîlerin necis imamı filozof Tabâtabâî Ehl-i Sünnet arasında yayılması için yazdığı ve takıyye itikadı gereğince bu tür zındıklıklardan pek azını naklettiği tefsirinde bu tahrifleri onaylayarak şöyle demektedir: "*Men La yahduruhu'l-Fakîh*'de ve *Tefsîru'l-Ayyâşî*'de İmam Sâdık aleyhisselam'ın: "Sırât-ı mustakîm Emîru'l-Mu'minîn Ali aleyhisselam'dır" dediğini rivâyet etmişlerdir. Derim ki: Bu anlamı pekiştiren birçok rivâyet vardır. Bu tür rivâyetler âyetin anlamını değil, mısdakını, somut örneğini belirlemeyle ilgilidir. Bu, Ehl-i Beyt imamlarının dilinde "cery" (genel bir

Ahmed et-Tabersî, *el-İhticâc* adlı kitabında şöyle zikreder: "Ömer, Zeyd b. Sabit'e dedi ki: "Ali bize Kur'an'ı getirdi fakat onda Muhacirlere ve Ensara kınama var. Biz Kur'an'ı toplarken bunda Muhacirler ve Ensara dair kınamaları çıkarmayı düşünüyoruz." Zeyd ona şöyle cevap verdi: "Ben Kur'an'ı toplama işini istediğiniz gibi bitirirsem, Ali de topladığı bu Kur'an'ı ortaya koyarsa bütün yaptıkla-

---

mefhûmu, somut mısdaklarına, örneklerine tatbik etmek) kavramı ile ifade edilmiştir. Bu, Ehl-i Beyt imamlarının izledikleri bir yöntemdir. Onlar, Kur'an'ı Kerîm'de yer alan bir âyeti, o hususta inmemiş olsa bile tatbik edilebilecek bir somut örneğe tatbik ederlerdi. Kur'an âyetlerinin Ehl-i Beyt imamlarına ya da düşmanlarına tatbiki ile ilgili "cery" rivâyetlerinin sayısı yüzlercedir. Hadisler ışığındaki incelemelerimizde, bu tür rivâyetlere yer vermeyeceğiz. Çünkü bu tür rivâyetler amacımız dışındadır." (*el-Mîzân,* 1/83, 84) Görüldüğü gibi bu habis adam bu tür rivâyetlerin Ehl-i Beyt imamlarından geldiğini ve onların hakkı ifade etmekte olduğunu tasdik etmekte ancak güttüğü amaç gereği bu rivâyetleri zikretmeyeceğini söylemektedir. Hatta yine bu amaç gereği Ehl-i Sünnet kaynaklarından da alıntılar yapmaktadır. Bu amaç Ehl-i İslam'ın akîdelerini ifsad etmek ve batıl inançlarını yaymaktan başka bir şey değildir. Bu tür rivâyetler amacımız dışındadır, diyerek nakletmeyeceğini söyleyen Tabâtabâî kendini alamayıp bir çok yerde bu tür tahrif rivâyetlerini zikretmiştir. Bakara sûresinin 121. âyeti ile ilgili şöyle nakleder: "*Onu gereği gibi okurlar* buyruğu ile ilgili İmam Sâdık şöyle der: Burada işaret edilen kimseler, imamlardır." *[A. Altunay]*

rınız boşa gitmez mi?" Ömer: "Çaresi nedir?" dedi. Zeyd: "Siz çareyi daha iyi bilirsiniz" dedi. Ömer: "Rahatlamamız için onu öldürmekten başka çare yoktur" dedi ve onu Halid b. Velid eliyle öldürmek istediyse de yapamadı. Ömer halife olunca, onlar kendilerinde bulunanla değiştirmek için Ali'den elindeki Kur'an'ı getirmesini istediler. Ömer: "Ey Ebû'l-Hasen! Ebû Bekir'e getirdiğin Kur'an'ı getirirsen, onun üzerinde ittifak edebiliriz" dedi. Ali de: "Maalesef bu mümkün değil! Ben onu Ebû Bekir'e, aleyhinize delil olması, kıyamet gününde "**Bizim bundan haberimiz yoktu**" (A'raf 172) veya "**onu bize getirmedin**" (A'raf 129) dememeniz için getirdim. Benim elimde bulunan Kur'an'a ancak temiz olan kimseler ve soyumdan gelecek olan vasiler el sürebilir" dedi. Bunun üzerine Ömer: "Onun açığa çıkarılması için malum bir vakit var mı?" dedi. Ali: "Evet! Evladımdan el-Kâim[35] ortaya çıktığında onu açıklar ve insanları ona yöneltir." Dedi.[36]

---

[35] Ali radıyallahu anh hakkında uydurdukları bu sözde, el-Kâim ile halen yaşadığına inandıkları on ikinci imamlarını kasdediyorlar. *[A. Altunay]*

[36] et-Tabersî, *el-İhticâc* (s: 156) *Faslu'l-Hitâb* (s. 7) Onların bu yalan iddia ve iftiralarından, sahabe radıyallahu anhum'e düşmanlıklarından Allah'a sığınırız. Hangi akıl sahibi bütün sahabenin Kur'an'ı tahrif etmek üzere Ali'ye karşı bir araya geldiklerini kabul edebilir. Allah'ın razı olduğunu bildirdiği sahabenin tümünün birden dinden çıktığını söyler. *[A. Altunay]*

Şîa en-Nuri et-Tabersî'nin kitabından berî olduklarını söyleyerek takiyye akîdeleri ile amel ediyorlar. Zira bu kitap onların âlimlerinin muteber saydıkları kitaplarından yüz kadar delil nakletmektedir. Onların Kur'an'ın tahrif edilmiş olduğuna inandıkları sabittir. Ancak Kur'an hakkındaki bu inançlarının ortaya çıkmasını istemezler.

Bundan sonra geriye iki Kur'an kalıyor; birisi malum olup diğeri özel ve gizlidir. Onda velâyet sûresi ile Râfızî Şiilerin Kur'an'dan çıkarıldığını iddia ettikleri başka şeyler vardır. en-Nurî et-Tabersî, *Faslu'l-Hitâb Fî Tahrifi Kitâbi Rabbi'l-Erbâb* adlı kitabında; İnşirah sûresinde "Damadın Ali ile senin zikrini yükselttik" diye bir âyet olduğunu fakat Kur'an'dan çıkarıldığını iddia etmiştir.[37] Onlar bu sûrenin Mekke'de nazil olup, Ali radıyallahu anh'ın Mekke'de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in damadı olmadığını bildikleri halde bu gibi yalanlardan hiç utanmazlar ve yüzleri de kızarmaz.

[37] Bkz.: en-Nurî et-Tabersî, *Faslu'l-Hitâb* (s.347)

RÂFIZÎLER'İN RASÛLULLAH SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM'İN ASHABI HAKKINDAKİ İNANÇLARI NEDİR?

Râfızîlerin inançları, Sahâbeye –Allah onlardan razı olsun– sövmek, hakaret etmek ve tekfir etmek üzere kuruludur. el-Kuleynî, *Furuu'l-Kâfî*'de der ki: "Cafer aleyhisselam şöyle dedi: "Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'den sonra üç kişi dışında insanlar dinden döndüler." "O üç kişi kimler" denilince, şöyle dedi: "el-Mikdad b. el-Esved, Ebû Zer el-Gıfarî ve Selman el-Farisî"[38]

el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*'da zikreder: Ali b. el-Huseyn'in azatlısı dedi ki; "Onunla yalnız kaldığım bir sıra dedim ki: "Benim senin üzerinde hakkım vardır, bana şu iki kişi; Ebû Bekir ve Ömer hakkında bilgi ver" dedi ki; "İkisi de kafirdir. O ikisini seven de kafirdir." Ebû Hamza es-Sumalî'den: o Ali b. el-Huseyn'e Ebû Bekir ve Ömer hakkında sorunca: "O ikisi ve onları sevenler kafirdir."[39]

---

[38] el-Kuleynî, Füruul Kâfî (s.115)

[39] el-Meclisi; *Bihâru'l-Envâr* (69/137, 138) işaret etmek gerekir ki; Ali b. el-Huseyn ve ehli beytin hepsi bütün bunlardan teberrî etmişlerdir. Bunlar Rafızîlerin onlara attığı birer iftiradır. Allah onları katletsin! Nasıl da döndürülüyorlar! Yine el-Meclisî ve ondan naklederek sözde İran İslam inkılabının önderi ve asrımız Şiîlerinin imamı Humeynî şöyle der: "Şüphesiz ki Ebû Bekr ve Ömer kafirdir. Onları sevenlerde onlar gibi ka-

el-Kummî, *Tefsîr*'inde, "çirkin işleri, fenalık ve azgınlığı da yasaklar." (Nahl-90) âyeti hakkında der ki: "Dediler ki çirkin işler (fahşa) Ebû Bekir, fenalık (münker) Ömer ve azgınlık (bagy) da Osman'dır."[40]

el-Meclisî *Bihâru'l Envâr*'da der ki: "Ebû Bekir ve Ömer'in kafir olduğunu, onlara lanet etmenin sevabını ve onlardan uzak olmanın sevabını gösteren haberler bu veya bundan başka ciltlerde zikrettiklerimizden daha fazladır. Allah'ın sırat-ı mustakîme iletmeyi dilediği kimseler için bu kadarı yeter."[41] Hatta el-Meclisî *Bihâru'l-Envâr*'da şunu da söyler: "Ebû Bekir, Ömer, Osman ve Muaviye ateşten tabutlar içindedirler. Bundan Allah'a sığınırız."[42]

Onlardan el-Mer'aşî'nin *İhkâku'l-Hak* adlı kitaplarında geçtiğine göre onlar şöyle derler; "Allah'ım Muhammed'e ve Muhammed'in âlilesine salât et ve Kureyş'in iki putu, iki cibt'i ve iki tagut'u ile onların kızlarına lanet et…"[43] Kureyş'in iki putu ve kızları, sözleriyle Ebû Bekir, Ömer, Aişe ve Hafsa radıyallahu anhum'u kastederler. el-

firdirler." (el-Meclisî/*Hakku'l-Yakîn*, 522; Humeynî/*Keşfu'l-Esrâr*, 112) *[A. Altunay]*

[40] *Tefsiru'l-Kummî* (1/390)

[41] *Bihâru'l-Envâr* (30/330)

[42] *Bihâru'l-Envâr* (30/236)

[43] *İhkâku'l-Hak* (1/337) Müslüman kardeşim, bu mel'un bedduanın aslı için kitabın sonundaki Kureyş putlarına beddua kısmına bak.

Meclisî, *el-Akâid* adlı risalesinde şöyle diyor: "İmamiyye dininin gereklerinden bazıları da; mut'ayı helal bilmek, temettu haccı, üç kişiden (Ebû Bekr, Ömer ve Osman'dan) uzak olmak, Muaviye, Yezid b. Muaviye ve Müminlerin Emirine[44] karşı savaşan herkesten uzak olmaktır."[45]

Aşura gününde Ömer ismini verdikleri bir köpek getirirler, sonra ona bastonlarla vurmaya başlarlar ve ölünceye kadar taşlayarak recm ederler. Sonra Aişe ismini verdikleri bir oğlak getirirler, tüylerini yolmaya başlarlar ve ölünceye kadar döverler.[46] Aynı şekilde onlar, Ömer el-Faruk b. el-Hattab'ın öldüğü günde düğün yaparlar ve onu öldüren Mecusî Ebû Lu'lu'ye; Baba Şucauddin ismini verirler.[47] Allah bütün sahabelerden ve müminlerin annelerinden razı olsun. Bak ey Müslüman kardeş! Dinden ok gibi fırlayıp çıkan bu habis fırkanın ne kadar kinli olduklarına, peygamberlerden sonra insanların en hayırlılarına, Allah'ın ve Rasûlünün övdüğü kimselere, ümmetin adaletleri ve faziletleri hakkında icma ettiği, onların önceliklerine ve İslam'da cihatlarına tarihin şahit olduğu kimselere neler söylediklerine bir bak!

---

[44] Dördüncü halife Ali b. Ebî Tâlib radıyallahu anh'ı kasdediyorlar. *[A. Altunay]*

[45] el-Meclisî; *Risaletu'l-Akâid* (s.58)

[46] Şeyh İbrahim el-Cebhân; *Tebdîdu'z-Zalâm ve Tenbîhu'n-Niyâm* (s.27)

[47] Abbas el-Kummî; *el-Kunâ ve'l-Elkâb* (2/55)

YAHUDİLERLE RÂFIZÎLER'İN BENZER YÖNLERİ NELERDİR?

Şeyhulislam İbn Teymiyye rahimehullah dedi ki: "Bu Râfızîlerin fitnesi; Yahudilerin fitnesidir. Yahudiler: "Krallığa ancak Davud'un soyu layıktır" derlerken Râfızîler de: "İmamlık ancak Ali evladına layıktır" diyorlar.

Yahudiler: "Mesih Deccal ve kılıç inene kadar Allah yolunda cihad yoktur" derken, Râfızîler: "Mehdi gelip bir münadi semadan sesleninceye kadar Allah yolunda cihad yoktur" diyorlar.

Yahudiler namazı yıldızlar görününceye kadar erteliyor, Râfızîler de akşam namazını yıldızlar çıkıncaya kadar geciktiriyorlar. Hadis-i şerîf'te ise şöyle buyrulur: "**Ümmetim iftarda acele ettikleri ve akşam namazını yıldızlar görününceye kadar ertelemedikleri sürece fıtrat üzere kalmaya devam edeceklerdir.**"[48] Yahudiler Tevrat'ı tahrif ettiler, Râfızîler de Kur'an'ın tahrif olduğunu söylediler.[49]

---

[48] İmam Ahmed (4/147, 5/417, 422) Ebû Dâvûd (418) İbn Mâce (689) Zevâid'de: İsnadı hasendir, denildi.

[49] Kur'an'ı tahrif etmeleri, Kur'an'ın eksik ve fazla olduğuna dair inançları ve batıl tefsirleridir. Ancak Şîanın –ve lillahi'l-hamd- gayretleri boşa çıkmış, Kur'an Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'e indirildiği gibi muhafaza olmuştur. Şîa ve diğerlerinin Kur'an'ı tahfir etmeye yönelik gayretlerini boşa çıkaran ve va'dini gerçekleştiren Allah'a hamd olsun. *[A. Altunay]*

Yahudiler mestlere mesh etmezler, Râfızîler de mestlere mesh etmezler. Yahudiler "O bizim meleklerden düşmanımızdır" diyerek Cebrail aleyhisselam'a düşmanlık ederler, Râfızîler de Cebrail vahyi Muhammed'e getirmekle hata etti derler.[50]

Râfızîler, aynı şekilde Hıristiyanların da bazı hasletlerine uyum göstermektedirler. Hıristiyanlar kadınlarına Mehir ödemez, meta olarak faydalanırlar. Râfızîler de aynı şekilde mut'a nikahını helal sayarak böyle evlenirler.

Yahudi ve Hıristiyanlar, iki haslet ile Râfızîlerden üstündürler: Yahudilere sizin dininizin en hayırlısı kimdir? Diye sorulunca "Mûsâ'nın ashabı" derler. Hıristiyanlar da dinlerinin en hayırlısı sorulduğu zaman "İsa'nın havarileridir" derler. Râfızîlere: "Dininizin en şerlileri kimdir?" diye

---

[50] Gurrabiye denilen şiî fırkası, Cibril aleyhisselam'ın vahyi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'e getirmekle hainlik ettiğini, bu risalete Ali radıyallahu anh'ın daha hak sahibi olduğunu iddia ederler. Bu yüzden: "el-Emin Haydarın hakkını alıkoymakla hain oldu" derler. Gördün mü ey Müslüman kardeşim! Cibril aleyhisselam'ı nasıl da ihanetle suçluyorlar! Halbuki Allah subhanehu ve teâlâ onu güvenilirlik ile vasıflandırmıştır: "**Onu Rûhu'l-emîn (Cebrail) indirdi**." (Şuara,193) Ve "**O orada sayılan, güvenilen (bir elçi) dir**." (Tekvir, 21) Bazı Râfızîlerin iman ettiği bu inançlara sen ne dersin ey Müslüman kardeşim?!

sorsalar: "Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabıdır" derler.[51]

Şeyh Abdullah el-Cumeylî, *Bezlu'l-Mechûd Fî Muşâbeheti'r-Râfiza Li'l Yehûd* adlı kitabında, Râfızîlerin kendilerinden başkalarını tekfir edip kanlarını ve mallarını mubah saymada Yahudilere benzediklerini zikretmiştir. Diyor ki: "Yahudiler insanları; "Yahudiler ve diğer milletler" olarak taksim ederler. Yahudiler yalnızca kendilerinin mümin olduğuna inanırlar. Diğer milletler ise onlara göre Allah'ı bilmeyen putperest kafirlerdir. Talmud'da şöyle gelir; "Yahudiler dışında herkes putperesttir." Hahamların öğrettikleri de buna mutabıktır. Hatta İsa aleyhisselam bile onların tekfirlerinden kurtulamamıştır. Nitekim Talmud'da Mesih aleyhisselam hakkında "Allah'ı tanımayan kafirdir" şeklinde geçer. Râfızîler de yalnızca kendilerinin mümin olduklarına inanırlar. Kendileri dışındaki Müslümanları mürted kafirler olarak, İslam'dan nasibi olmayan kimseler olarak görürler. Râfızîlerin Müslümanları tekfir etmelerinin sebebi ise, kendilerinin itikat ettiği "Velâyet"i kabul etmeyi İslam'ın bir rüknü olarak kabul etmeleridir. Velâyeti kabul etmeyen kimse, Râfızîlere göre; iki şehadet kelimesini söylemeyen veya İslam'ın beş şartını inkar eden kimse gibi kafirdir. Hatta velâyet onlara göre İslam'ın diğer şartlarından da önceliklidir. Nitekim el-Burakî, Ebû Abdillah aleyhisselam'dan şöyle dediğini nakleder: "Bizim Şîamız dı-

[51] Şeyhulislam İbn Teymiyye, *Minhâcu's-Sunne* (1/24)

şında İbrahim'in dininde olan hiç kimse yoktur. Diğer insanlar bundan uzaktır." Kummî'nin Tefsir'inde de Ebû Abdillah'tan naklen şöyle denilir: "Kıyamet gününe kadar bizim dışımızda İslam milleti/dini üzere olan yoktur."[52]

[52] Abdullah el-Cumeylî; *Bezlu'l-Mechûd Fî Muşâbeheti'r-Râfiza Li'l-Yehûd* (2/559, 568) Râfızîlerin Müslüman fırkalarını ve taifelerini tekfir etmesi hakkında daha fazla bilgi için *eş-Şîatu'l-İsnâ Aşeriyye ve Tekfirihim Li Umumi'l-Muslimîn* adlı kitabıma bakınız.

RÂFIZÎLER'İN İMAMLARI HAKKINDAKİ İNANÇLARI[53]

---

[53] Caferîlerin/Şiîlerin İslam'dan ayrıldıkları en önemli inanç esaslarından biri de imamet inançlarıdır. Asrımız şîasının imamı takıyyeci munafık Tabâtabâî imamet akîdesi hakkında şöyle der: "Şu noktaya kadar yaptığımız açıklamaların ışığında aşağıdaki hususlar aydınlığa kavuşuyor: 1. İmam Allah'ın belirlemesi ile belirlenir. 2. İmam, ilâhî koruma sonucu masum olmalıdır. 3. Yeryüzü, üzerinde insanlar yaşadıkça gerçek imamdan yoksun kalmaz. 4. İmam Allah tarafından desteklenir. 5. Kulların amelleri imamın bilgisine kapalı değildir. 6. İmam, insanların dünya ve âhiret ile ilgili olarak ihtiyaç duydukları tüm bilgilere sahiptir. 7. İnsanlar arasında kişisel faziletler bakımından imamdan daha üstün birinin bulunması imkansızdır." (*el-Mîzân,* 1/412) Şiîlere göre Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den sonra yukarıdaki özelliklere sahip 12 imam gelmiştir. Muteber kaynaklarında bu imamlar uluhiyyet ve rububiyyet vasıfları ile vasıflandırılmıştır. Buna dair pek çok nakil gelecektir. Bazı cahillerin zannettiği gibi Şiîler ile bizim ihtilafımız Müslümanların halifesinin kim olması gerektiği hakkında değildir. Bizler Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den sonra ne Ebû Bekr ne de bir başkası için vallahi onların imamlar için iddia ettiklerini iddia etmeyiz. Onlar da 12 imamlarını bırakın Ebû Bekr ve Ömer'i bütün nebilerden daha üstün görürler. Yeryüzünün hiçbir zaman imamsız kalmayacağına dair inançları yüzünden on ikinci imamları Muhammed b. Hasen b. Ali'nin hicri 255 senesinde doğduğunu ve 1150 yıldır halen yaşadığına ancak insanlardan kendisini

Râfızîler, imamlarının masum olduğunu ve gaybı bildiklerini iddia ederler. el-Kuleynî, *Usûlu'l-Kâfî*'de şöyle nakleder: "İmam Cafer es-Sâdık dedi ki: "Biz Allah'ın ilminin bekçileriyiz. Allah'ın emrinin tercümanlarıyız. Bizler emirlerimize itaat edilmekle ve yasaklarımızdan sakınılmakla emrolunduğunuz masumlarız. Bizler semanın altında ve yeryüzü üzerine Allah'ın kesin delilleriyiz."[54]

---

gizlediğine inanmaktadırlar. Bu imamlarının kendilerinin bütün amellerini bildiğine inandıkları için amellerini onları hoşnut etmek için yaparlar. İmamlara bu şekilde inanmayan ya da onlardan birinin imamlığına inanmayan kişinin Şiîler yanındaki hükmü onun kafir olduğudur. –Allah yüzünü çirkinleştirsin-henüz hayatta olan Irak'ın tağûtu Sistanî: "On iki imama iman etmeyen kişi Müslüman mıdır?" şeklindeki soruya "O kafirdir" diye cevap vermiştir. "On iki imamdan birine iman etmeyen kişinin arkasında namaz kılmanın hükmü nedir?" şeklindeki soruya: "Caiz değildir" diye cevap vermiştir. Bu fetvalar Sistanî'nin resmi internet sitesinde kendi el yazısı ve imzası ile yayınlanmıştır. (http://www.fnoor.com/fn1678.htm) *[A. Altunay]*

[54] el-Kuleynî, *Usûlu'l-Kâfî* (1/165) Râfızîlere göre 12 imam mutlak itaat merciidir. Şöyle nakletmektedirler: Cafer şöyle dedi: "Allah'a bizimle ibadet edilir, Allah bizimle tanınır ve Allah tebâreke ve teâlâ bizimle tevhid edilir" (*Usûlu'l-Kâfî* 1/145) "Biz (yani 12 imam) Allah'ın emrinin yöneticileriyiz. Biz Allah'ın ilminin hazineleriyiz. Biz Allah'ın vahyinin yuvalarıyız. Biz Allah'ın dininin ehliyiz, Allah'ın kitabı bizim üze-

el-Kuleyni, *el-Kâfî*'sinde, "İmamlar bir şeyi bilmek isterlerse bilirler"[55] başlığı altında şunu nakleder: "Cafer'den: "Şüphesiz imam bir şeyi bilmeyi dilerse bilir. İmamlar ne

---

rimize iner, Allah'a bizimle ibadet edilir, biz olmasaydık Allah bilinmezdi." (*Besâiru'd-Derâcâti'l-Kubrâ* s: 61) Şîanın öncü imamlarından el-Amilî güya Ali b. Ebî Talib'in şöyle dediğini nakleder: "Bu Kur'an Allah'ın susan kitabıdır. Ben ise Allah'ın konuşan kitabıyım." (*el-Fusûlu'l-Muhimme fî Usûli'l-Eimme* s: 235; *Vesâilu'ş-Şîa* 27/34) Râfızîlerin temel kaynak kitabı *Usûlu'l-Kâfî*'yi şerh eden ünlü imamları Muhammed Salih b. Ahmed el-Mâzenderânî (vefatı: 1081 hicrî) şöyle der: "Ebû Abdillah Cafer b. Muhammed es-Sâdık'tan bir hadis işiten kimsenin bu hadisi onun babasından, dedesinden veya dedelerinden herhangi birinden rivâyet etmesi caizdir. Hatta 'Allah şöyle buyuruyor' diyerek nakletmesi de caizdir." (*Şerhun Câmi'un ale'l-Kâfî* 2/272) Görüldüğü üzere onlara göre Allah'ın sözleri ile imamlarının sözleri aynı konumdadır. Çağdaş allâmeleri Muhammed Cevvâd *el-Humeynî ve Devletu'l-İslamiyye* isimli eserinde şöyle der: "Masum imamın sözü ve emri tamamıyla Allah'tan indirilmiş gibidir." (s: 59) *[A. Altunay]*

55 Habis adam bu bâbda üç rivâyet zikretmektedir. Başka bir zındık şöyle nakletmektedir: "Göğün ilmi, yerin ilmi, olmuş ve olacak şeylerin ilmi, gece ve gündüz her an konuşulan şeylerin ilmi imamların yanındadır." (Haşim el-Behrânî/*Yunâbiu'l-Muaciz ve Usûlu'd-Delâil,* Beşinci bâb 35, 42) *[A. Altunay]*

zaman öleceklerini bilirler ve kendi istedikleri zaman ölürler."[56]

---

[56] el-Kuleynî, *Usûlu'l-Kâfî* (1/258). Şiîler imamlarının bütün peygamberlerden daha alim olduklarına dair pek çok şey naklederler. Hatta dinlerinin dayanağı olan kitaplarda buna dair bölümler açmış, başlıklar koymuşlardır. Mesela imamları el-Kuleynî *Usûlu'l-Kâfî*'de şöyle der: "İmamların peygamberlerden daha âlim oldukları bâbı" bu bölümde otuz rivâyet zikretmiştir. Onlardan biri tüyler ürperten şu habis sözdür: Ebû Abdillah şöyle dedi: "Şu Kabe'nin rabbine yemin olsun ki –bu sözü üç defa tekrarladı- eğer Mûsâ ve Hızır'ın yanlarında olsaydım ikisine de onlardan daha alim olduğumu haber verir, bilmediklerini öğretirdim." (*Usûlu'l-Kâfî* 1/260; *Bihâru'l-Envâr* 26/194) Yine ünlü imamları el-Meclisî *Bihâru'l-Envâr*'da şöyle bir bölüm açmış ve bu bölümde 88 rivâyet zikretmiştir: "İmamların peygamberlerden ve bütün yaratılmışlardan üstün oldukları, meleklerden ve yaratılmışların hepsinden onlar hakkında mîsâk alındığı ve ulu'l-azm rasûllerin ancak onlara muhabbet beslemekten dolayı ulu'l-azm oldukları bâbı" (*Bihâru'l-Envâr,* 26/267) Bu yalanların şerrinden Allah'a sığınırız. Caferîlerin –diğer adıyla Râfızîlerin- ünlü allâmesi Haşim el-Behrânî *Usûlu'd-Delâil* eserinde şöyle bir bâb açmıştır: "Gökte olanların ilmi, yerde olanların ilmi, olmuşların ve henüz olmamışların ilmi, gece ve gündüz geçenlerin saat saat ilmi imamların yanındadır. Onların yanında Peygamberlerin ilmi ve daha fazlası vardır." (*Usûlu'd-Delâil,* beşinci bâb, s: 35) *[A. Altunay]*

el-Humeynî, *Tahrîru'l-Vesîle* adlı kitabında diyor ki: "Şüphesiz imamın övülmüş makamı, şanlı derecesi ve velâyetine kainatın bütün zerrelerinin boyun eğdiği kevnî halifeliği vardır." Yine der ki: "Şüphesiz bizim yani isna aşeriye imamlarının Allah ile öyle bir halimiz vardır ki bu ne bir mukarreb melek ne de gönderilmiş bir peygamber için söz konusu değildir."[57]

Râfızîlerin imamları hakkındaki aşırılıkları öylesine büyüktür ki onları, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem dışında diğer peygamberlerden bile üstün tutarlar. Nitekim el-Meclisî, *Mir'âtu'l-Ukûl* adlı kitabında: "Şüphesiz onlar Peygamberimiz Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem dışında bütün peygamberlerden şerefli ve üstündürler" demiştir.[58]

Râfızîlerin aşırılığı bu sınırda durmamış, imamların tekvinî velâyete sahip olduklarını söylemişlerdir. el-Hoyî, *Misbahu'l-Fikâhe* adlı kitabında der ki: "Onların mahlûkatın üzerinde velâyet sahibi olduklarında şüphe yoktur. Nitekim gelen haberler de bunu gösterir. Zira onlar varlıkların yaratılmasında vasıta ve sebeptir. Eğer onlar olmasaydı insanların hiçbiri yaratılmazdı. İnsanlar ancak onlar sebebiyle yaratıldılar ve vücuda geldiler. Onlar izafi olarak vasıtadır ve hatta onların yaratıcının altında tekvini velâyetleri var-

---

[57] el-Humeynî, *Tahrîru'l-Vesîle* (s: 52, 94)

[58] el-Meclisî, *Mir'âtu'l-Ukûl Fî Şerhi Ahbâri Âli'r-Rasûl* (2/290)

dır. Bu velâyet Allah teâlâ'nın mahlûkatı üzerindeki velâyetleri gibidir."[59]

Bu aşırılık ve sapkınlıktan Allah'a sığınırız!!! İmamlar yaratmada nasıl vasıta olabilir? İmamlar vücuda gelmede nasıl sebep olabilir? İmamlar insanların yaratılmasına nasıl sebep olabilir? İnsanlar nasıl olur da imamlar için yaratılmış olabilirler? Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyurmuştur: "Cinleri ve insanları ancak bana ibadet etmeleri için yarattım" (Zariyat, 56) Kur'an ve tertemiz sünnetten uzak, bu sapkın inançlardan Allah'a sığınırız.[60]

---

[59] Ebû'l-Kasım el-Hoyî; *Misbâhu'l-Fikâhe* (5/33)

[60] Sayılamayacak kadar çok sapıklarından biride duada 12 imamın aracılığına başvurmalarıdır: "Allah duayı ancak imamların isimleri ile kabul eder." (*Vesâilu'ş-Şîa,* 4/139) "Herkim bizimle (12 imam) dua ederse muradına erer. Herkim bizden başkası ile dua ederse helak olur ve helakini istemiş olur." (*Beşâretu'l-Mustafa,* 117; *Bihâru'l-Envâr,* 23/103) Ebû Abdillah aleyhisselam Yüce Allah'ın: "el-Esmau'l-Hüsna/en güzel isimler Allah'a aittir. O halde O'na o güzel isimlerle dua edin. O'nun isimlerinde ilhada sapanları bırakın yakında yaptıklarının cezasını çekecekler." (A'raf sûresi-180) buyruğu hakkında şöyle buyurdu: "Allah'a yemin olsun ki bizler (12 imam) el-Esmau'l-Husnayız. Allah hiçbir kuldan ameli, bizi tanımadıkça kabul etmeyecektir. (*Usûlu'l-Kâfî,* 1/143, 144) "Peygamberlerin dualarının imamlarla tevessül ve istişfa ettikten sonra kabul olduğu babı: Rıza aleyhisselam şöyle dedi:

"Nuh ğark ile şereflendirildiğinde bizim hakkımız için dua etti. Allah da onu boğulmaktan kurtardı. İbrahim ateşe atıldığında bizim hakkımız için dua etti. Allah da ona ateşi serin selamet kıldı. Musa'ya denizden yol açıldığında bizim hakkımız için dua etti. Allah da onu kurtardı. Yahudiler İsa'yı öldürmeyi istediklerinde bizim hakkımız için dua etti. Allah da onu öldürülmekten kurtardı ve kendine yükseltti." (*Bihâru'l-Envâr* 11/69; el-Âmilî/*Vesâilu'ş-Şîa* 7/103; er-Ravendî/*Kasas* 105) onlar aracılığı ile dua dan başka Şiîler bizzat imamlarına dua ederler: Nitekim imamlarından biri Şîasına güya şöyle mektup yazmıştır: "Bir ihtiyacın olduğunda sadece dilini hareket ettir hemen sana yetişir, duana icabet ederim." (*Bihâru'l-Envâr* 22/94) Allah'ım bu şirkten sana sığınırım! Fakat onlara göre bu şirk değildir. Habis imamları el-Humeynî şöyle der: "Şüphesiz ki şirk ihtiyacını Allah'tan başkasından, onun ilah ve rab olduğuna itikad ederek istemendir. İlah ve Rab olduğuna itikad etmeksizin ihtiyacını Allah'tan başkasından istemeye gelince bu şirk değildir. Bu açıdan ölü ile diri arasında da fark yoktur. İsterse kişi çamurdan ve taştan ihtiyacını talep etsin, bu şirk değildir." (*Keşfu'l-Esrâr,* 30) Subhânallah! Dalâlet ve cehaletin ulaştığı sınıra bak: "*İsterse kişi çamurdan ve taştan ihtiyacını talep etsin, bu şirk değildir.*" el-Humeynî'nin batıl zannına göre Allah'tan başkasına yalvarıp yakarmak ancak yalvarılanın ilah ve rab olduğuna itikad beslenirse şirk olmaktadır. Bu sözüyle el-Humeynî'nin ilah kelimesinin anlamını bilmediği, rab ile ilah kelimelerinin arasını tefrik etmediği anlaşılmaktadır. Hem bu nasıl mümkün olacak (!) hem dua edip yalvararak ihtiyaçlarını Allah'tan başkasından talep edecek,

Şeyhulislam İbn Teymiye rahimehullah der ki: "Râfızîler, dinin alimlere ve rahiplere teslim edilmesini, onların helal saydıklarını helal, haram saydıklarını haram bilmek gerektiğini ve dinin onların meşru kıldıkları şeyler olduğunu iddia ederler."[61]

Ey okuyucu! Onların küfür, şirk ve aşırılıklarını – bunlardan Allah'a sığınırız- görmek istersen muasır şeyhleri İbrahim el-Âmilî'nin Ali b. Ebi Talib radıyallahu anh hakkındaki şu beyitlerini oku:

Ebûl Hasen! Sen İlahın kendisisin

---

hem de bu kişi o yalvarıp yakardığının ilahlığına itikad etmemiş olacak! İlmin kokusunu alanlar bilirler ki, Allah'tan başkasına, ibadetin herhangi bir parçasını bile yönelten, ister o ibadet ettiğinin fayda ve zarar verdiğine inansın ister buna inanmasın bu yaptığı ile onu ilah edinmiş olur. Ona ilah ismini ya da başka bir ismi vermesi bu hükmü engellemez. Buna dair ayrıntılı açıklamanın yeri ise burası değildir. Allah'ın indirdikleri ile hükmedilsin diye çığırtkanlık yapanlar, hokkabazlığı bıraksınlar da, gelsinler şu sevgili imamları Humeynî'nin bu itikadı ve sözleri hakkında Allah'ın indirdikleri ile hükmetsinler. *[A. Altunay]*

[61] Şeyhulislam İbn Teymiye rahimehullah; *Minhacu's-Sunne* (1/482) Şeyhulislam rahimehullah'ın bu sözünü doğrulayacak sayısız nakiller vardır: "Şüphesiz imam her neyi helal kılarsa o şey helal, her neyi haram kılarsa o şey haramdır." (el-Mufîd/*el-İhtisâs*, 330)

Onun kudretinin ünvanısın
Sen gayb ilmini kuşatansın
Senden bir şey gizlenir mi?
Sen Kainat çarkının idarecisisin
Onun engin denizleri senindir
Emir senindir, dilersen yarın dirilirsin
Dilersen alınlardan yakalarsın.

Diğer bir isim; Ali b. Süleyman el-Mezidî, Ali b. Ebî Tâlib radıyallahu anh'ı şöyle övüyor:

Ebû'l-Hasen! Sen Betül'ün kocasısın
İlahın yakını, Rasûlün kendisisin
Kemale ermiş dolunaysın, akıllar güneşisin
Rabbin kölesisin, Melik sensin
Bulanık günde peygamber seni çağırdı
Gadir'deki emir sana delil oldu
Elbette sen müminler emirisin diye
Velâyet akdi boynuna takıldı
Bütün işler sonunda sana varır
Sen göğüslerde olanları bilensin
Sen kabirlerde olanları çıkaransın
Kıyamet hükmü senin için nastır
Sen işitensin ve sen görensin
Sen her şeye kadir olansın
Sen olmasan akan yıldız olmazdı
Sen olmasan dünya ve uzay olmazdı
Sen her yaratılanı bilensin

Sen Rakim ehliyle konuşansın
Sen olmasan Musa Kelim olmazdı
Seni yaratan noksandan münezzehtir
İsminin sırrını iki alemde göreceksin
Senin sevgin güneş gibi alınlar üstünde
Senin buğzun, buğzedilenlerin yüzündedir
Buğzettiğin kişi ziftlenmiş gibi kurtulamaz
Sana böyle olan öyle olur işte
Levhu kalem nedir, alemler nedir?
Hepsi de senin mülkünde köledir
Ebû Hasen! Ey varlığın idarecisi!
Ey sığınak, ey elçilerin sığınağı!
Ey kıyamet gününde sevenlerinin sakisi!
Seni inkar eden diriliş gününü inkar etmiştir
Ey Ebû'l-Hasen! Ey yüce övünç kaynağı!
Beni sığındır sana, kabrimi aydınlat
Senin ismin sıkıntılarımda parolamdır
Senin sevgin beni cennetine sokar
el-Mezidî sana sığınır ey Ali!
Celil olan ilahın emri geldiğinde
Yolculuk münadisi nida edince
Haşa, sen sana sığınanı terk etmezsin

Bu kasideyi İslam'a inanan bir kimse söyler mi? Allah'a yemin olsun Cahiliye halkı, bu helak olasıca Râfızîle-

rin düştüğü aşırılıklar kadar, böylesi şirk ve küfre düşmemişlerdi.[62]

[62] Yine çağdaş allâmeleri Abdulhuseyn el-Emînî en-Necefî şöyle der: "İmamlar Ali aleyhisselam'ın sülbünden Allah'ın çocuklarıdır." (*el-Ğadîr* 1/214, 216) Şiîlerin Ali b. Ebî Tâlib hakkındaki inançları aslî kaynaklarında da bu çağdaş Şiîlerin şiirlerinde olduğundan farklı değildir. «Rıza şöyle dedi: "Bana babam babalarından onlar da Ali aleyhisselam'dan onun şöyle dediğini rivâyet ettiler: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem bana şöyle dedi: Ey Ali! Sen kıyamet günü cennet ve cehennem taksimcisisin. Cehenneme: Bu bana aittir, bu da sana aittir, dersin." (*Uyûnu'l-Ahbâr*, 239; *Bihâru'l-Envâr,* 39/194) *[A. Altunay]*

RÂFIZÎLERİN İNANDIĞI RİC'AT AKÎDESİ NEDİR?

Râfızîler ric'at bidatini çıkardılar. el-Mufid diyor ki: "İmamiye, pek çok ölülerin ricat edeceklerinin (dirilip tekrar geleceklerinin) vücubunda ittifak ettiler."[63] Bu inanç, el-Kaim diye isimlendirdikleri imamlarının ahir zamanda geleceği inancıdır. Serdab'dan çıkacak, bütün siyasi düşmanlarını boğazlayacak, Şîaya çağlar boyu diğer fırkaların Şîadan gasp ettikleri haklarını iade edecektir.[64]

Seyyid el-Murteza, *el-Mesâilu'n-Nâsırıye*'de Ebû Bekir ve Ömer'in Al-u Muhammed'in Kaim'i dedikleri Mehdî – yani on ikinci imamları – zamanında bir ağaca asılacaklarını, önceden yaş olan bu ağacın asılmadan sonra kuruyacağını söyler.[65]

el-Meclisî, *Hakku'l-Yakîn* adlı kitabında, Muhammed el-Bakır'dan naklen şöyle dediğini söyler: "Mehdi ortaya çıktığı zaman, müminlerin annesi Aişe'yi diriltecek ve ona had cezası uygulayacaktır."[66]

Onların katında ric'at kavramı gelişerek bütün Şiileri, bütün imamlarını ve düşmanlarını kapsar hale gelmiştir. Bu hurafe inanç, içlerinde gizledikleri kini böyle efsaneler vesi-

---

[63] el-Mufid, *Evâilu'l-Makâlât* (s. 51)

[64] Muhibbuddin el-Hatib rahimehullah, *Hututu'l-Ârida* (s. 80)

[65] el-Mufid; Evailul Makalat (s. 95)

[66] Muhammed Bakır el-Meclisî, *Hakku'l-Yakîn* (s. 247)

lesiyle ortaya çıkarmaktadır. Bu şekilde inanan bir kimse âhiret gününü inkâr için Sebeiyye'yi vesile edinmektedir.

Ric'atten maksat; Şîanın düşmanlarından intikam almaktır. Peki, Şîa'nın düşmanları kimlerdir?! Ey Müslüman kardeşim! İşte şu rivâyet, Râfızîlerin Ehl-i Sünnet'e karşı kin duyup Yahudi ve Hıristiyanlara dost olduklarını açığa çıkarmaktadır:

el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr* adlı kitabında Ebû Basir'den, o da Ebû Abdillah aleyhisselam'dan diyerek rivâyet ediyor: "Ebû Abdillah bana: "Ey Ebû Muhammed! el-Kâim'in Sehle mescidine eşi ve çocuklarıyla beraber nüzul ettiğini görür gibiyim…" Dedim ki: "Onun yanındaki zimmet ehli ne olur?" şöyle cevap verdi: "Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in barış yaptığı gibi o da onlarla barış yapar, küçülmüş bir şekilde cizye ödemek durumunda kalırlar." Dedim ki: "Size düşmanlık ilan edenler kimlerdir?" dedi ki: "Hayır ey Ebû Muhammed! Bize verilenler hakkında bize muhalefet edenler bizim düşmanlarımızdır." Şüphesiz Allah, Kâim'imiz kıyam ettiği zaman bize onların kanlarını helal kılmıştır. Bu gün ise bize de size de haramdır. Kimse seni aldatmasın, Kâim'imiz kıyam ettiği zaman, Allah, Rasûlü ve hepimiz için intikam alacaktır."[67]

---

[67] el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr* (52/376)

Gördün mü ey Müslüman kardeş! Şîanın Mehdisi Yahudi ve Hıristiyanlar ile barış yaparken, muhalifleri olan Ehl-i Sünnet'e karşı nasıl harp edecekmiş! Birisi: "Bu tehdit ehl-i beyte düşmanlık edenler hakkındadır, Ehl-i Sünnet ise Ehl-i Beyt'e düşmanlık etmez. Onların kanlarının Râfızîlerin Mehdisi tarafından helal kılınması şeklindeki tehdit onları kapsamaz" denilirse, deriz ki: Râfızîler indindeki pek çok rivâyette Nâsıbe (düşmanları) olarak Ehl-i Sünnet kastedilmektedir. Bu konuda detaylı bilgi görmek isteyen Huseyn Âl-u Asfur ed-Derazî el-Bahranî'nin *el-Mehâsinu'n-Nefsaniyye* adlı kitabına ve Yusuf el-Bahranî'nin *eş-Şihâbu's-Sâkıb Fî Beyâni Ma'nan-Nâsıb* adlı kitabına bakabilir.

RÂFIZÎLERE GÖRE TAKİYYE İNANCI NEDİR?[68]

[68] Takıyye inancı Caferîlerin temel inançlarından biridir. Kişinin inancını ve amellerini gizlemesinin adıdır. Bu inançlarının bir gereği olarak Şîa tarih boyunca Müslümanların yanında inançlarını gizlemiş, onlardan gözükmüştür. Bu onların çirkin ihanetlerinin dayandığı esastır. Tarihimiz boyunca Râfızîler pek çok defa bizden gözüküp düşmanlarımıza bize karşı yardım etmişlerdir. Takıyye Şîanın yanında zorlanma esnasında malı ve canı korumak için başvurulacak bir şey değil, devamlı olarak kendisiyle amel edilecek faziletli bir ameldir. Onlar takıyye adı altında haramların en büyüklerinden biri olan yalanı mübahlaştırmış, daha da ileri giderek yalan söylemeyi günlük vacipler arasına koymuşlardır. İşte yalanın Şiîlerin yanındaki faziletleri: Ali b. Ebî Talib aleyhisselam buyurdu ki: "Takıyye müminin en faziletli amellerindendir." (*Tefsîru'l-Hasen Askerî* 162) Ebû Abdillah aleyhisselam buyurdu ki: "Takıyye yapmayanın imanı yoktur." (*Usûlu'l-Kâfî* 2/219) Ebû Cafer aleyhisselam şöyle buyurdu: "Takıyye benim ve babalarımın dinidir. Takıyye yapmayanın imanı yoktur." (*Usûlu'l-Kâfî* 1/174 ve 2/218; *Tefsîru'l-Ayyâşî* 1/214 ve 2/251) "Dinin onda dokuzu takıyyedir. Takıyye yapmayanın dini yoktur." (*Usûlu'l-Kâfî* 2/217; *Vesâilu'ş-Şîa* 11/460; *Bihâru'l-Envâr* 75/423) "Takıyyeyi terk edenin bu günahı ebediyen mağfiret edilmez." (*Tefsîru'l-Hasen Askerî* 130; *Vesâilu'ş-Şîa* 11/474; *Bihâru'l-Envâr* 75/415) Ebû Abdillah aleyhisselam şöyle buyurdu: "Sizler Allah'ın dini üzerinesiniz, herkim bunu gizlerse Allah onu aziz eder. Herkim de bunu duyurursa Allah onu zelil eder." (*Usûlu'l-Kâfî* 1/222; *Vesâilu'ş-Şîa* 16/235; *Bihâru'l-*

Muasır âlimlerinden biri takiyye'yi şu sözleriyle tarif ediyor: "Takiyye; canından veya malından bir zararı def etmen ve kerametini koruman için inandığından başka bir şey söylemen veya yapmandır."[69] Hatta Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in, münafıkların başı Abdullah b. Ubey b. Selul öldüğü zaman onun namazını kılmaya gidince, Ömer'in: "Allah seni bundan yasaklamadı mı?" –yani bu münafığın kabri başında durmanı yasaklamadı mı?– demesi üzerine: "Yazık sana! Benim ne dediğimi biliyor musun? Ben: "Allah'ım! Onun karnını ve kabrini ateş doldur, onu cehenneme gönder" dedim" buyurmasının da takiyye olduğunu iddia ederler.[70]

Gördün mü ey Müslüman kardeş, nasıl da Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e yalan nispet ediyorlar?! Rahmet peygamberi ona lanet ederken ashabının rahmet dilemesini hiç akıl alır mı?

el-Kuleynî, *Usûlu'l-Kâfî*'de şöyle nakleder: "Ebû Abdillah dedi ki: "Ey Ebû Ömer! Dinin onda dokuzu

---

Envâr 72/72) "Münafıkların arkasında takıyye ile namaz kılmak, imamların arkasında namaz kılmak gibidir." (*Camiu'l-Ahbâr* 110) "Takıyye ile olması müstesna namazda kıyamda iken elleri bağlamak namazı bozan şeylerdendir." (Humeynî/*Tahrîru'l-Vesîle* 1/280)

[69] Muhammed Cevad el-Muganniye, *eş-Şîa Fi'l-Mizân* (s.47)

[70] *Furûu'l-Kâfî, Kitabu'l-Cenâiz* (s.188)

takiyyedir. Takiyyesi olmayanın dini de yoktur. Nebiz ve mestlere mesh dışında her şeyde takiyye vardır." Yine el-Kuleynî, Ebû Abdillah'tan nakleder: "Dininiz hakkında sakının ve onu takiyye ile perdeleyin. Zira takiyyesi olmayanın imanı yoktur."[71]

Hatta bu durum Râfızîlerde, Allah'tan başkası adına yemini takiyye adı altında caiz görmeye kadar varmıştır. Bundan Allah'a sığınırız!! Nitekim el-Hurr el-Âmilî, Vesailu'ş-Şîa kitabında İbn Bukeyr'den, o da Zurare'den, o da Ebî Cafer'den naklediyor: "Ona dedim ki; "Biz şu topluluğun yanına uğradığımızda mallarımızın zekatını ödediğimize dair yemin etmemizi istiyorlar." Dedi ki: "Ey Zurare! Eğer korkarsan dilediğin gibi yemin et." Dedim ki: "Talak (boşama) ve azat için de mi yemin edeyim?" o da: "Dilediğin gibi yemin et" dedi. Sumaa'den, o da Ebû Abdillah'dan naklediyor: "Kişi zorlanır veya mecbur kalırsa takiyye olarak yemin etmesi zarar vermez."[72]

Râfızîler takiyyeyi mezhebin ancak onunla ikame olacağı bir farz olarak görmekte, gizlice ve açıkça, bunu mezhebin esası olarak kabul etmektedirler. Özellikle köşeye sıkıştıkları zamanlarda bununla amel ederler. Ey Müslümanlar! Râfızîlerden şiddetle sakının!

---

[71] *Usûlu'l-Kâfî* (s. 482-483)

[72] el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa* (16/136,137)

RÂFIZÎLERİN İMAN ETTİĞİ ÇAMUR AKÎDESİ NEDİR?

Burada çamur ile kastedilen; Râfızîlere göre el-Huseyn radıyallahu anh'ın kabrinin çamurudur. Muhammed Nu'man el-Harisî denilen ve Şeyh el-Mufid lakabıyla bilinen saptırıcıları, el-Mizar adlı kitabında Ebû Abdillah'dan şöyle dediğini naklediyor: "el-Huseyn'in kabrinin çamuru her derde şifadır. O en büyük devadır."

Abdullah dedi ki: "Çocuklarınıza Huseyn'in toprağı ile tahnik[73] yapınız."

Yine der ki: "Ebû'l-Hasen er-Rıza'ya Horasan'dan arasında çamur bulunan bir kumaş parçası gönderildi. Elçiye: "Bu nedir?" denilince; "Huseyn'in kabrinin çamurudur. Elbise olsun başka bir şey olsun bu çamura bulamadıkça hiçbir yere göndermezler ve bu Allah'ın izniyle güvencedir derler." Denildi ki; Adamın biri es-Sâdık'tan kendisine Huseyn'in toprağından vermesini istedi. es-Sâdık ona dedi

---

[73] Tahnik: Çocuklar doğduğu zaman hurmanın ağızda yumuşatılarak yeni doğan bebeğin damağına sürülmesi demektir. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem zamanında O'nun bereketlerinden faydalanmak için insanlar yeni doğan bebeklerini getirirler, Rasûlullah da onlara tahnik yapardı. Bu habis adamlar Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hurma ile tahnik yapma sünnetini değiştirerek Huseyin radıyallahu anh'e ait olduğunu iddia ettikleri kabrin çamuru ile tahnik yapmaya dönüştürdüler. *[A. Altunay]*

ki: "Onu sana verdiğimde şöyle de: "Allah'ım! Şunun sahibinin hakkı için senden istiyorum, bunun için mahzun olan peygamberin hakkı için senden istiyorum ve içinde Muhammed'e salât helal olan Vasî hakkı için senden istiyorum ki bunu her derde şifa, her korkuya güvence ve her kötülükten korunma kıl."

Ebû Abdillah'a Hamza ve Huseyin'in kabirlerinden olmak üzere iki toprak kullanmanın hükmü ve hangisinin üstün olduğu soruldu. Dedi ki: "Huseyn'in kabrinin çamuru, tesbih etmeyen kimsenin elinde tesbih eder."[74]

Nitekim Râfızîler; Şiilerin seçkin bir topraktan, Sünnilerin ise başka bir topraktan yaratıldığını iddia ederler. Buna göre bu iki toprağın karışımından başka bir tür çıkmıştır ki onlar da Şiilerin günahkarları olup bunların toprağına Sünni toprağı karışmıştır. Sünnilerde görülen salah ve güvenilirlik ise onların toprağına karışan Şîa toprağının etkisiyle olduğunu ve kıyamet günü Şîanın günah ve cezalarının Sünnilere, Sünnilerin hasenatlarının ise Şiilere verileceğini iddia ederler(!)[75]

---

[74] el-Mufid, *Kitâbu'l-Mizâr* (s.125)

[75] *İlelu'ş-Şerâî* (s.490-491) *el-Bihâru'l-Envâr* (5/247-248)

RÂFIZÎLERİN EHL-İ SÜNNET HAKKINDAKİ İNANÇLARI NEDİR?

Râfızî akîdesi ehl-i sünnetin mallarını ve kanlarını mubah sayar. es-Sadûk, *el-İlel*'de, Davud b. Ferkad'a isnad ederek der ki: "Ebû Abdillah'a şöyle dedim: "Nâsıbe (onlar Ehl-i Sünnet'e böyle derler) hakkında ne diyorsun?" dedi ki: "Kanı helaldir böylelikle senden korkar. Eğer kimse seni görmeden onlardan birinin üzerine duvar devirebilirsen veya denizde boğabilirsen bunu yap." Dedim ki: "Onun malı hakkında ne dersin?" dedi ki: "Gücün yettiği kadarını al."[76]

Râfızîler yalnızca kendi doğumlarının dışında hiçbir doğanı temiz görmezler. Haşim el-Bahranî, *el-Burhan* adlı tefsirinde, Meysem b. Yahya'dan o da Cafer b. Muhammed'den rivâyet ediyor: "Hiçbir yeni doğan yoktur ki iblislerden bir iblis onun doğumunda hazır bulunmasın. Eğer doğan çocuğun bizim Şîamıza ait olduğunu öğrenirse şeytan uzaklaşır. Şîamızdan değilse şeytan parmağını onun dübürüne sokar, zekerinden çıkarır. Eğer kız ise, parmağını fercine yerleştirir ve o facire olur. İşte o anda çocuk annesinin karnından çıktığında şiddetle ağlar."[77]

---

[76] *el-Mehâsinu'n-Nefsâniyye* (s.166)

[77] Haşim el-Behrânî; *Tefsîru'l-Burhân* (2/300)

Hatta Râfızîler, Şîa dışında bütün çocukları veledi zina sayarlar!! Nitekim el-Kuleynî, *er-Ravdatun Mine'l-Kâfî* adlı kitabında Ebû Hamza'dan, o da Ebû Cafer'den diyerek şöyle nakleder: "Ona: "Bazı arkadaşlarımız muhaliflerine iftira atıyorlar" dedim. Bana: "Sussan iyi olur" dedi ve ekledi: "Vallahi ey Ebû Hamza! Şîamız dışında bütün insanlar fahişe çocuklarıdır."[78]

Hatta Şîa, Ehl-i Sünnet'i Yahudi ve Hıristiyanlardan daha beter tekfir ederler. Zira onlara göre Yahudi ve Hıristiyanlar aslen kâfir olup Ehl-i Sünnet ise dinden dönenlerdir. İrtidad küfrü icma ile daha ileri bir küfürdür. Bu yüzden tarihin de şahit olduğu gibi Müslümanlara karşı onlarla yardımlaşırlar.[79]

---

[78] el-Kuleynî, *er-Ravzatun Mine'l-Kâfî* (8/285)

[79] Şeyhulislam İbn Teymiye rahimehullah –ki onun doğru sözlülüğünde Ehl-i Sünnetten iki kişi bile ihtilaf etmez- Râfızîlerin Müslümanlara karşı Yahudî ve Hıristiyanlarla yardımlaşmalarına tarihin şahitliğini şöyle haber vermektedir: "Rafızîler, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e karşı savaş açanlara dostluk gösterenlerdir. Tatarları ve Hıristiyanları dost edinmiş, onlardan yana tavır almışlardır. Nitekim sahilde Râfızîlerle Frenkler birbirleri ile yardımlaşmış, hatta, Râfızîler Müslümanlara ait savaş atlarını ve silahları, sultanın uşaklarını ve kölelerini, orduya ait daha bir çok şeyleri ve çocukları kaçırıp Kıbrıs'a (Hıristiyan dostlarına) taşımışlardır. Müslümanlar tatarlar karşısında üstün gelip zafer kazandıklarında üzüntü ve matemlerini

Vesâilu'ş Şîa adlı kitapta, Fudayl b. Yesar'dan şöyle dediği nakledilir: "Ebû Cafer'e; kendisi arife (Râfızî) olan fakat kocası nasıb (Sünnî) olan kadını sordum. Dedi ki: "Hayır, nasıb (Sünnîler) kâfirdir."[80]

---

dile getirmişler, Tatarlar Müslümanlara karşı üstünlük elde edince de buna oldukça sevinmişlerdir. Halifenin öldürülmesini Tatarlara bir yol olarak gösterenler de onlardır. Bağdat halkının katledilmesini talep edenler de onlardır. Bir Râfızî olan Bağdat veziri İbnu Alkamî Müslümanlar aleyhine Tatarlarla işbirliği yapmış ve onlarla sürekli yazışmıştır. Sonunda hile ve tuzaklarla onları Bağdat'a sokmuş, Müslümanların da onlara mukavemet göstermesini engellemiştir. İslam'ı gereğince bilenler Râfızîlerin daima din düşmanlarıyla beraber olduğu gerçeğini anlamışlardır.Mesela bunlar Kahire'de egemenlikleri döneminde bir defasında kendilerine vezir olarak bir Yahudi'yi, bir defasında ise Hıristiyan bir Ermeni'yi getirmişlerdir. Bu Hıristiyan Ermeni yüzünde Hıristiyanlar bayağı güçlenmiştir. Bu münafık Râfızîler Mısır'da çok sayıda kiliseler yaptılar. İki saray arasında şöyle sesleniyorlardı: Kim sahabeye lanet eder ve dil uzatırsa ona bir dinar ve bir ölçek var! İşte bunların zamanında Hıristiyanlar Şam sahilini ele geçirdiler, Müslümanların elinden Şam sahillerinin çıkması bu dönemde vuku bulmuştur. Ancak Nureddin ve Selahaddin'in yeniden fethetmesi ile tekrar Müslümanların olmuştur." *el-Fetâvâ* (23/151) Ayrıca bkz.: Dr. Süleyman b. Ahmed el-Avde/*Keyfe Dahele't Tatar Biladi'l-Muslimîn. [A. Altunay]*

[80] el-Hurr el-Amilî, *Vesâilu'ş-Şîa* (7/431) *et-Tehzib* (7/303)

Ehl-i Sünnet'e göre nasıbîler Ali b. Ebî Talib radıyallahu anh'ı sevmeyenlerdir. Lakin Râfızîler bu ismi Ehl-i Sünnet hakkında kullanmaktadırlar. Zira Ehl-i Sünnet Ebû Bekir, Ömer ve Osman radıyallahu anhum'un imametlerini Ali radıyallahu anh'ın önüne geçirmişlerdir. Halbuki Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem döneminde de Ebû Bekir, Ömer ve Osman radıyallahu anhum, Ali radıyallahu anh'den üstün tutulmuşlardır. İbn Ömer radıyallahu anhuma'nın şu sözü bunun delilidir: "Biz Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem zamanında sıralama yapardık da; en hayırlılar olarak önce Ebû Bekir, sonra Ömer, sonra Osman gelir derdik." Bunu Buhârî rivâyet etmiştir. Taberânî'nin rivâyetinde şu ziyade vardır: "Bunu Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem bilirdi de karşı çıkmazdı." İbn Asakir'in rivâyetinde ise şöyle geçer: "En faziletlileri; Ebû Bekir, Ömer, Osman ve Ali şeklinde sayardık."

Ahmed ve başkaları Ali b. Ebî Talib radıyallahu anh'ın şöyle dediğini rivâyet etmişlerdir: "Peygamberlerinden sonra bu ümmetin en üstünleri Ebû Bekir, sonra Ömer'dir. İstesem üçüncünün ismini de verirdim." Zehebî: "Bu söz Ali radıyallahu anh'den mütevatir olarak gelmiştir" dedi.[81]

---

[81] Abdullah el-Cibrîn, *et-Ta'likât Ala Metni Lum'ati'l-İ'tikâd* (s. 91)

RÂFIZÎLERİN MUT'A HAKKINDA AKÎDELERİ VE BUNUN ONLAR İNDİNDEKİ FAZİLETİ NEDİR?

Râfızîlere göre mut'anın fazileti büyüktür. Bundan Allah'a sığınırız. Fethullah el-Kâşânî'nin *Menhecu's-Sâdıkîn* adlı kitabında es-Sâdık'tan şöyle dediği nakledilir: "Şüphesiz mut'a benim ve babalarımın dinidir. Onunla amel edenler, dinimizle amel etmiş olur, onu inkar edenler dinimizi inkar etmiş ve bizden başkalarının dinine uymuş olur. Mut'a çocuğu, daimi nikah çocuğundan faziletlidir. Mut'ayı inkar eden dinden çıkmış kafirdir."[82]

el-Kummî, *Men La Yahduruhu'l-Fakîh* adlı kitabında Abdullah b. Sinan'dan o da Ebû Abdillah'dan naklediyor: "Şüphesiz Allah tebareke ve teâlâ Şîamıza her sarhoş edici içkiyi haram kıldı, onun yerine Mut'ayı verdi."[83]

Molla Fethullah el-Kâşânî, *Tefsiru Menhecu's-Sâdıkîn*'de Rasûlullah'a iftira ederek der ki: "Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: Kim bir defa mut'a yaparsa üçte birini cehennemden azat etmiş olur. Kim iki defa muta yaparsa üçte ikisini cehennemden azat etmiş olur. Kim de üç defa muta yaparsa cehennemden tamamen azat olur."

---

[82] Molla Fethullah el-Kâşânî (2/495)

[83] İbn Babuye el-Kummî, *Men La Yahduruhu'l-Fakîh* (s.330)

Yine aynı yerde gelir: "Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki: "Kim bir defa muta yaparsa zorbaların öfkesinden güvende olur. Kim iki defa muta yaparsa ebrar (hayırlı kimseler) ile haşrolunur. Kim de üç defa muta yaparsa cennetlerde bizimle olur."[84]

Yine aynı yerden: "Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki: Kim bir defa muta yaparsa Huseyn'in derecesinde olur. Kim iki defa muta yaparsa Hasen'in derecesinde olur. Kim üç defa muta yaparsa Ali b. Ebî Talib'in derecesinde olur. Kim de dört defa muta yaparsa benim derecem gibi bir derecede olur."[85]

---

[84] Bu uydurma sözü Rasûlullah'a nisbet ederek nakleden bir diğer kaynakları, Şiîler indinde oldukça değerli bir kitap olan *Men La Yahduruhu'l-Fakîh* isimli eserleridir. Bkz: (3/366) *[A. Altunay]*

[85] Molla Fethullah el-Kaşani; *Tefsiru Menheci's-Sâdıkîn* (2/492, 493) Muta nikahının onların yanındaki değeri bundan ibaret değildir. *Keşfu'l-Esrâr* isimli eserinde Allâmeleri el-Mûsevî Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şöyle söylediği iftirasında bulunmaktadır: "Herkim bir mü'mine kadın ile muta yaparsa şüphesiz ki o Kabe'yi yetmiş kez ziyaret etmiş gibidir." (*Keşfu'l-Esrâr,* 35) Yine aynı eserinde el-Mûsevî şöyle der: "Bir kadınla ve onun annesi ve kız kardeşi ile muta yapmakta herhangi bir mahzur yoktur." (*Keşfu'l-Esrâr,* 46) Hatta muasır imamları Humeynî emzikli bebek ile muta yapmanın caiz olduğuna şu habis sözlerle fetva vermiştir: "Şehvetle dokunmak,

Râfızîler, mutada sayı şartı tayin etmemişlerdir. *Furûu'l Kâfî*, *et-Tehzib* ve *el-İstibsar* kitaplarında Zurare'den, o da Ebû Abdillah'dan diye nakledilir: "Muta dörde kadar mıdır?" diye sordum. Dedi ki: "Kadınlarla bin defa evlensen de karşılığını senden alırlar." Muhammed b. Müslim b. Ebî Cafer muta hakkında şöyle dedi: "Dörde kadar değildir. Zira o talak edilmez (boşanmaz) ve varis olmaz. Sadece ücret alırlar."[86]

Allah şöyle buyururken onlar bunu nasıl söyleyebiliyorlar?:

"**Ve onlar ki, iffetlerini korurlar, ancak eşleri ve ellerinin sahip olduğu (câriyeleri) hariç. (Bunlarla ilişkilerden dolayı) kınanmış değillerdir. Şu halde, kim bunun ötesine gitmek isterse, işte bunlar, haddi aşan kimselerdir**." (Müminun 5-7)

Bu âyet-i kerîm'e nikahtan mubah olanın ancak eş ve ellerinin sahip olduğu cariyeler olup bundan fazlasının haram olduğunu ortaya koymaktadır. Ücret karşılığı faydalanma olan muta ile geçici süre için nikahlanan kadın ise onun eşi değildir, ona varis olmaz ve onu boşamaz. O halde o zaniyedir. Allah'a sığınırız.

---

kucaklamak ve uylukları okşamak gibi faydalanma şekillerine gelince bunda emzikli bir çocukla bile olsa herhangi bir mahzur yoktur." (*Tahrîru'l-Vesîle,* 2/241, 292) *[A. Altunay]*

[86] el-Kuleynî, *el-Furû' Mine'l-Kâfî* (5/451) *et-Tehzib* (2/188)

Şeyh Abdullah b. Cibrîn, Râfızîlerin mutayı mubah kılmak için delil getirmeye çalıştıkları nisa sûresindeki: "**(Harp esiri olarak) sahip olduğunuz cariyeler müstesna, evli kadınlar da size haram kılındı. Allah'ın size emri budur. Bunlardan başkasını, namuslu olmak ve zina etmemek üzere mallarınızla (mehirlerini vererek) istemeniz size helâl kılındı. Onlardan faydalanmanıza karşılık kararlaştırılmış olan mehirlerini verin. Mehir kesiminden sonra (bir miktar indirim için) karşılıklı anlaşmanızda size günah yoktur**." (Nisa 24) âyeti hakkında şu şekilde cevap vermiştir:

Cevap: "Nikâh hakkındaki bütün âyetler: "**Ey iman edenler! Kadınlara zorla vâris olmanız size helâl değildir. Apaçık bir edepsizlik yapmadıkça, onlara verdiğinizin bir kısmını ele geçirmeniz için de kadınları sıkıştırmayın. Onlarla iyi geçinin. Eğer onlardan hoşlanmazsanız (biliniz ki) Allah'ın hakkınızda çok hayırlı kılacağı bir şeyden de hoşlanmamış olabilirsiniz. Eğer bir eşi bırakıp da yerine başka bir eş almak isterseniz, onlardan birine yüklerle mehir vermiş olsanız dahi ondan hiçbir şeyi geri almayın. Siz iftira ederek ve apaçık günah işleyerek onu geri alır mısınız?**"(Nisa 19-20)

"**Geçmişte olanlar bir yana, babalarınızın evlendiği kadınlarla evlenmeyin; çünkü bu bir hayâsızlıktır, iğrenç bir şeydir ve kötü bir yoldur. Analarınız, kızlarınız, kız kardeşleriniz, halalarınız, teyzeleriniz, kardeş kızları, kız**

kardeş kızları, sizi emziren analarınız, süt bacılarınız, eşlerinizin anaları, kendileriyle birleştiğiniz eşlerinizden olup evlerinizde bulunan üvey kızlarınız size haram kılındı. Eğer onlarla (nikâhlanıp da) henüz birleşmemişseniz kızlarını almanızda size bir mahzur yoktur. Kendi sulbünüzden olan oğullarınızın eşleri ve iki kız kardeşi birden almak da size haram kılındı; ancak geçen geçmiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir."(Nisa 22-23) Nesep ve sebep yoluyla haram olanlar sayıldıktan sonra: "**Bunlardan başkasını, namuslu olmak ve zina etmemek üzere mallarınızla (mehirlerini vererek) istemeniz size helâl kılındı.**"(Nisa 24) buyrulmuştur. Yani: size geriye kalan diğer kadınlar helal kılındı. Eğer onlardan faydalanmayı helal kılmak için nikâhlarsanız farz kılınan mehirlerini de veriniz. Eğer gönül hoşluğu ile onu bağışlarlarsa sizin için bunda bir günah yoktur. İşte bu âyeti sahabenin cumhuru ve onlardan sonrakiler böyle tefsir etmişlerdir."[87]

[87] Şeyh İbn Cibrîn'in –Allah onun derecesini yükseltsin– sözlerinden. Mutanın haram kılınışına dair sünnetten delil: Rabi b. Sebretu'l-Cuhenî'nin babasından rivâyet ettiği şu hadistir: Babası Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile beraber iken Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "**Ey insanlar! Sizin için kadınlarla muta hakkında izin vermiştim. Şüphesiz Allah bunu kıyamet gününe kadar haram kılmıştır. Şimdi kimin yanında böyle kadınlardan biri varsa on-**

İşte şeyhlerinden et-Tusî, *Tehzîbu'l-Ahkâm* adlı kitabında Muta nikahını şöyle kötülüyor: "Şerefli Ehl-i Beyt'ten bir kadını muta ile nikahlamak, onun ailesini utandıracağı ve zillete sokacağından caiz değildir."[88]

Hatta Râfızîlere göre kadına dübüründen yanaşmak da caiz görülür hale gelmiştir. *el-İstibsar* adlı kitapta Ali b. el-Hakem'den şöyle dediği rivâyet edilir: "Safvan'ı şöyle derken işittim: "er-Rıza'ya dedim ki: "Senin dostlarından biri, kendisi sormaktan çekindiği için sana o meseleyi sormamı emretti." "Nedir o?" dedi. "Kişi kadının dübüründen yanaşabilir mi?" dedim. Dedi ki: "Evet, buna hakkı vardır."[89]

---

dan hemen arınsın. Hem o kadınlara verdiğiniz şeylerden hiç birini geri almayın." Müslim (1406)

[88] et-Tusî, *Tehzîbu'l-Ahkâm* (7/227)

[89] et-Tusî, *el-İstibsar* (3/243)

RÂFIZÎLERİN NECEF VE KERBELA HAKKINDAKİ İNANÇLARI VE ONLARIN KATINDA BURALARI ZİYARET ETMENİN FAZİLETİ NEDİR?

Şîa, imamlarının kabirlerinin bulunduğu mekanların hakikatte harem ve kutsal sayarlar. Kufe haremdir, Kerbela haremdir, Kum haremdir. es-Sâdık'tan şöyle dediğini rivâyet ederler: "Allah'ın haremi Mekke, Rasûlünün haremi Medine, Müminlerin emirinin haremi Kufe ve bizim haremimiz de Kum'dur."

Onlara göre Kerbela, Kâbe'den daha faziletlidir. *Bihâru'l-Envâr* adlı kitapta Ebû Abdillah'ın şöyle dediği nakledilir: "Şüphesiz Allah Kâbe'ye buyurmuştur: "Kerbela toprağı olmasaydı seni faziletli kılmazdım. Eğer sana Kerbela toprağından eklenmeseydi ne seni ne de iftihar ettiğim Kâbe'yi yaratmazdım. Kerbela toprağına karşı büyüklenmeksizin yerinde dur, günahkâr, mütevazı, zelil ve alçak ol. Aksi halde sana öfkelenirim ve seni cehennem ateşine atarım."[90]

Hatta Râfızîler Huseyn'in Kerbela'daki kabrini ziyaret etmeyi, islam'ın beşinci rüknü olan; beytullah'ı hac etmekten daha faziletli sayarlar!!! Nitekim el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*'da Beşir ed-Dehhan'dan şöyle dediğini nakleder: "Ebû Abdillah aleyhisselam'a dedim ki: "Huseyn'in kabrini

[90] *Kitâbu'l-Bihâr* (10/107)

ziyaretten dolayı bazen haccı kaçırıyorum" dedi ki: "İyi ediyorsun ey Beşir! Herhangi bir mümin Hüseyin'in kabrine onun hakkını bilerek bayram günü haricinde gelirse ona kabul edilmiş yirmi hac ve kabul edilmiş yirmi umre, gönderilmiş peygamber ile veya adil imam ile birlikte yapılan yirmi savaş sevabı yazılır. Kim onun hakkını bilerek arafe günü ziyaret ederse ona kabul edilmiş bin hac ve bin umre, gönderilmiş peygamber veya adil imam ile birlikte bin savaşa katılma sevabı yazılır."

Aynı kitapta Huseyn'i Kerbela'da ziyaret edenlerin en temiz kimseler olduğunu, Arafe günü vakfeye duranların ise zina çocukları olduklarını söylerler. Bundan Allah'a sığınırız!! "Ali b. Esbat, Ebû Abdillah aleyhisselam'dan şöyle dediğini rivâyet etti: "Şüphesiz Allah tebareke ve teâlâ arafe günü Huseyn'in kabrinin ziyaretçilerine nazar eder." Dedim ki: "Vakfeye duranlardan önce onlara mı bakar?" dedi ki: "Evet" "Bu nasıl olur?" dedim. Dedi ki: "Zira onlar zina çocuklarıdır. Bunlar ise öyle değildir."[91]

---

[91] el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr* (85/98) Caferîlerin kabirlerin yanındaki sapıklık ve şirkleri bu kadarla kalmaz. Temel dinî kitaplarında bulunan şu sapıklıkları ibretle okuyunuz: Harun b. Hârice Ebû Abdillah'tan: "Özürsüz olarak Huseyn'in kabrini ziyaret etmeyi terk eden hakkında sordu." Ebû Abdillah şöyle dedi: "O kişi cehennem ehlindendir." (İbn Kavleyh/*Kâmilu'z-Ziyârât,* 193; *Vesâilu'ş-Şîa,* 10/336, 337) Bir adam Ebû Abdillah'a gelerek: "On dokuz kere haccettim dua buyurun da

Caferîlerin günümüzdeki otoritelerinden Irak'ın tağût'u es-Sistanî, *Minhâcu's-Sâlihîn* adlı kitabında, meşhedlerde kılınan namazın mescitlerde kılınan namazlardan üstün olduğunu söylemiştir!!! 562 numaralı mes'elede der ki: "İmamların meşhedlerinde namaz kılmak mustehaptır. Hatta denilebilir ki buralarda namaz, mescidlerdeki namazdan üstündür. Nitekim Ali b. Ebî Talib aleyhisselam'ın kabri yanında kılınan namazın başka yer-

---

yirmi hacca tamamlamayı Allah nasip etsin" dedi. Ebû Abdillah: "Huseyn'in kabrini ziyaret ettin mi?" diye sordu. Adam: "Hayır" dedi. Buyurdu ki: "Onu ziyaret etmek yirmi hacdan daha faziletlidir." (el-Kâşânî/*el-Vâfî,* 8/219; *Usûlu'l-Kâfî,* 4/581; *Vesâilu'ş-Şîa,* 14/447; es-Sadûk/*Sevâbu'l-A'mal,* 94) Diğer bir rivâyette şöyle dedi: "Eğer size onu ziyaret etmenin ve kabrinin faziletlerini anlatsaydım, Allah'a yemin olsun ki, haccı baştan terk ederdiniz ve sizden hiçbiri hac yapmazdı." (*Bihâru'l-Envâr,* 33/98 ve 101; *Kâmilu'z-Ziyârât,* 266) Zeyd eş-Şehhâm'dan: Ebû Abdillah'a: Huseyn'in kabrini ziyaret edene ne vardır? Dedim. "O arşında Allah'ı ziyaret etmiş gibidir" buyurdu. (*Kâmilu'z-Ziyârât,* 147 ve 174; *Bihâru'l-Envâr,* 98/76; *Mustedreku'l-Vesâil,* 2/190) "Muhakkak ki Allah melekleri ile birlikte emiru'l-mu'minîn Ali b. Ebî Talib'in kabrini ziyaret ederler. Peygamberler ve müminlerde onun kabrini ziyaret ederler." (*Bihâru'l-Envâr,* 100/258) "Ziyaret esnasında kabre doğru yönelmek isterse kıbleye muvafık olmasa da mutlak bir gerekliliktir. Ziyaretçi için kabre yönelmek kıbleye yönelmek menzilesindedir. Çünkü o Allah'ın yüzüdür." (*Bihâru'l-Envâr,* 100/369) *[A. Altunay]*

lerde kılınandan yüz bin kat üstün olduğu rivâyet edilmiştir."[92]

Şeyhleri Abbas el-Kaşanî'nin *Mesâbihu'l-Cinân* adlı kitabındaki aşırılık son haddine varmıştır. Diyor ki: "Şüphe yok ki İslam'da Kerbela'dan daha kutsal bir yer yoktur. Nitekim oranın kutsallığı hakkında varid olan naslar, başka şerefli yerler hakkındakilerden daha fazladır. Böylece o Allah'ın mukaddes ve mübarek bir yeri, Allah'a boyun eğen arzı, Allah'ın seçilmiş, emin ve mübarek haremi, Allah ve Rasûlünün haremi ve İslam'ın kubbesi olmuştur. Allah'ın orada ibadet ve dua edilmesini istediği yerlerdendir. Allah'ın, toprağı şifa olan bir arzıdır. Bu ve buna benzer meziyetler Kerbela için bir araya geldiği gibi başka bir yer için hatta Kabe için bile bir araya gelmemiştir."[93]

Şeyh Müfid lakaplı Muhammed en-Nu'man'ın *el-Mizâr* adlı kitabında, Kufe mescidinin fazileti hakkında Ebû Cafer el-Bakır'dan şöyle dediği nakledilmiştir: "İnsanlar Kufe Mescid'inde olan fazileti bilselerdi, azık ve bineklerini hazırlayıp uzak yerlerden kalkıp gelirlerdiı. Zira orada farz bir namaz kılmak hac yerine geçer, nafile bir namaz kılmak ise umre yerine geçer."[94]

---

[92] es-Sistanî, *Minhâcu's-Salihîn* (1/187)

[93] Abbas el-Kâşânî, *Mesâbihu'l-Cinân* (s: 360)

[94] Şeyh Müfid, *el-Mizâr* (s: 20)

Aynı yerde; "Mezar Yanında Durunca Söylenecekler" başlığı altında, Hüseyn'i ziyaret eden kimsenin sağ eliyle işaret ederek okuyacağı uzun bir dua zikredilir. Orada şu ibareler de geçer: "Sana hicretimde ayağımın sabit olmasını arzulayarak seni ziyarete geldim. Kesin olarak bildim ki Allah celle senâuh kederleri sizin vesilenizle giderir. Rahmeti sizin vesilenizle indirir, yeryüzünü sizin vesilenizle batmaktan korur. Allah dağları sizinle sabit kılar. Rabbime seninle yöneldim ey efendim! İhtiyacımı gider, günahlarımı bağışla."[95]

Gördün mü okuyucu kardeşim, Allah'tan başkasından ihtiyaçlarının giderilmesini ve günahlarının bağışlanmasını isteyerek nasıl şirke düşüyorlar! Allah azze ve celle: "**Allah'tan başka günahları affedecek kimdir?**" (Al-i İmran 135) buyurduğu halde bu nasıl olabiliyor?! Şirkten Allah'a sığınırız.

---

[95] Şeyh Müfid, *el-Mizâr* (s: 99)

RÂFIZÎ ŞÎA İLE EHL-İ SÜNNET ARASINDAKİ İHTİLAF HANGİ YÖNDENDİR?

Nizamuddin Muhammed el-A'zami, *eş-Şîa ve'l-Mut'a* adlı kitabının mukaddimesinde der ki: "Şüphesiz bizimle onlar arasındaki ihtilaf, mut'a meselesi gibi fer'î fıkıh ihtilafı değildir. Hayır, şüphesiz ayrılık esastadır, usuldedir. Evet, ayrılık akîdede olup şu noktalarda odaklanmaktadır:

1. Râfızîler Kur'an'ın tahrif edilmiş ve eksik olduğunu söylerler. Biz ise: "Şüphesiz Kur'an Allah'ın kelamıdır, tamdır, eksik değildir. Onda tebdil, eksiltme ve değiştirme olmamıştır, olmayacaktır. Nitekim Allah azze ve celle şöyle buyurur: "Zikri biz indirdik ve elbette onun koruyucusu biziz." (Hicr-9)

2. Râfızîler: "Birkaç istisna dışında Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sahabeleri, Allah Rasûlü'nün vefatından sonra dinden irtidad etmişler, topukları üzerinde geri dönmüşler, özellikle de üç halife; es-Sıddîk, el-Fâruk ve Zi'n-Nurayn (Ebu Bekr, Ömer ve Osman) emanet ve diyanete ihanet etmişlerdir" derler. Bu yüzden onlar, bu sahabeleri küfür ve sapıklıkta insanların en şiddetlisi olarak görmektedirler.

Biz ise deriz ki: "Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sahabeleri peygamberlerden sonra insanların en üstünleridirler. Onların hepsi de adildir. Peygamber

sallallahu aleyhi ve sellem adına kasten yalan söylemezler. Rivâyetlerinde güvenilirdirler.

3. Râfızîler derler ki: "Râfızîlerin on iki imamı masumdurlar. Gaybı ve meleklerden, peygamberlerden ve Rasûllerden çıkan bütün ilimleri bilirler. Onlar olan ve olmayanları da bilirler. Hiçbir şey onlardan gizli kalmaz. Onlar yeryüzündeki bütün dilleri bilirler."

Biz ise şöyle deriz: "Onlar da diğer insanlar gibi birer insandır. Aralarında fark yoktur. Onlar arasında fakihler, alimler ve halifeler vardır. Onların kendilerinin bile iddia etmedikleri şeyleri onlara nispet etmeyiz. Bilakis onlar dahi bundan nehyetmişler ve teberrî etmişlerdir."[96]

---

[96] Nizamuddin Muhammed el-A'zamî, *eş-Şîa ve'l Mut'a* Mukaddimesi (s. 6)

RÂFIZÎLERİN AŞURA GÜNÜ HAKKINDAKİ İNANÇLARI VE ONLARA GÖRE FAZİLETİ NEDİR?

Şüphesiz Râfızîler matem törenleri düzenlerler, caddelerde ve şehir meydanlarda gösteriler yaparlar. Huseyn radıyallahu anh'ın şehadetini hatırlamak için her sene ihtimam göstererek muharrem ayının ilk on günü siyah elbiseler giyerler ve bunun yakınlaştırıcı amellerden olduğuna inanırlar. Elleriyle yanaklarını döver, göğüslerine ve sırtlarına vururlar, yakalarını parçalayarak ağıt yakarlar "Ya Huseyn! Ya Huseyn" diye nidalar ederler. Özellikle her sene muharrem ayının onunda bunu yaparlar. Hatta kendilerini zincirlerle ve kılıçlarla döverler. Nitekim bunlar Râfızîlerin yaşamakta olduğu İran gibi ülkelerde görülmektedir.

Şeyhleri onları, milletler önünde gülünç duruma düşüren bu rezilliklere teşvik ve tahrik eder. Nitekim onların mercilerinden biri olan Muhammed Hasen Al-u Kaşifil Gıta'ya bu yapılanlar hakkında sorulunca şu cevabı vermiştir: "Bunlar Allah'ın şiarlarına tazimdendir. Allah buyurmuştur ki: "**Her kim Allah'ın şiarlarına saygı gösterirse, şüphesiz bu, kalplerin takvasındandır**."(Hac 32)[97]

---

[97] Bu rezillikleri her yıl düzenlerler. Hâlbuki Müslim'in *Sahîh*'inde rivâyet ettiği (no: 103) hadiste Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem yanakları tokatlamayı ve yaka parçalamayı yasaklamıştır. Lakin Râfızîler –Allah onları rezil etsin– Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hadisini duvara çarpı-

RÂFIZÎLERİN BEY'AT HAKKINDAKİ İNANÇLARI NELERDİR?

Râfızîler on iki imam'ın hükümeti dışındaki tüm hükümetleri batıl sayarlar. en-Nu'manî'nin *el-Kâfî bi Şerhi'l-Mazenderânî* ve *el-Gaybet* adlı eserlerinde, Ebû Cafer'in şöyle dediği rivâyet edilir: "el-Kâim'in -Râfızîlerin Mehdisinin– sancağından önce yükselen her sancağın sahibi tağuttur."[98]

Allah katından olmayan hakime itaat ancak takiyye olarak caizdir. Zalim imam ve buna benzer vasıftakiler, imamete ehil değildir. Onların imamları dışındaki Müslümanların yöneticileri hep böyledir. Bunların başında da Raşit halifeler Ebû Bekir, Ömer ve Osman – Allah onlardan razı olsun – gelir.

Râfızîlerin saptırıcılarından el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr* kitabında üç Raşit halife hakkında şöyle der: "Onlar ancak gaspçı ve zalim olmuşlar, dinden çıkmışlardır. Allah'ın laneti onların ve onlara uyarak öncekilerden ve sonrakilerden Ehl-i Beyt'e zulm edenlerin üzerine olsun."[99]

---

yorlar. Zira onlar Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem adına yalan söyleyen fırkaların en yalancılarıdırlar.

[98] *el-Kâfî bi Şerhi'l-Mazenderânî* (12/371) bkz.: *Kitâbu'l-Bihâr* (25/113)

[99] el-Meclisî, *Kitâbu'l-Bihâr* (4/385)

Bunları, imamlarının sözlerinin rivâyeti hususunda en önemli kaynaklardan biri saydıkları imamları el-Meclisî söylüyor!

Müslümanların halifelerinden başlayarak onlarla beraber onlara yardım eden herkesi de tağut ve zalimler olarak kabul ederler. el-Kuleynî, isnadı ile Ömer b. Hanzala'dan rivâyet ediyor, dedi ki: "Ebû Abdillah'a arkadaşlarımızdan iki kişi hakkında sordum. Bunlar borç veya miras hakkında çekişmişlerdi ve sultanın mahkemesine başvurmuşlardı. Bu helal mi? Dedim. Dedi ki: "Hak veya batıl bir hususta onların hükmüne başvuran, hakk onunla da olsa gazaba uğramış olur. Zira o, tağutun hükmünü almıştır."[100]

el-Humeynî, *el-Hukûmetu'l-İslamiyye* adlı kitabında kendi hadislerinden birinin ardından der ki: "İmam kendisi sultanlara ve onların kadılarına müracaat etmekten yasaklar. Onlara müracaat tağutlara müracaat demektir."[101]

et-Takiyye Fî Fıkhi Ehli'l-Beyt adlı kitabın dokuzuncu bölümünde, cihadda takiyye bahsinde Âyetullah el-Hac Şeyh Müslim ed-Daverî'nin "zalim sultan yanında amel" hakkındaki takrirleri yer almaktadır. Zalim sultan ile kastedilen ise Sünni hakimdir. Orada şöyle der: "Sultanların gö-

---

[100] Kuleynî *el-Kâfî* (1/67) *et-Tehzîb* (6/301) *Men La Yahduruhu'l-Fakîh* (3/5)

[101] *el-Hukûmetu'l-İslamiyye* (s. 74)

revlilerinin yanına giriş üç kısımdır. Bazen müminlerin (Şîayı kastediyor) sıkıntıdan kurtulması ve ihtiyaçlarının karşılanması için girilir. Bunun hükmü müstehaptır. Bu konuda daha önce geçen teşvik edici rivâyetlerden zahir olan budur. Bazen maişet ve gönül genişliği için girilir. Bunun hükmü kerahet ile beraber caiz olduğudur. Eğer mümin kardeşlerine ihsanda bulunur ve ihtiyaçlarını giderirse bu ona kefaret olur. Daha önce geçen Müminlere ihsan etmeyi ve sıkıntıdan kurtarmayı şart koşan, rivâyetler buna delildir. Sultanların yanına girmenin diğer şekli ise zaruret olarak yiyecek içecek ihtiyaçları için girmektir. Bu kerahetsiz olarak caizdir."[102]

Görüyor musun ey müslüman kardeş! Ehl-i Sünnet'in zulm ehli olduğuna nasıl hüküm veriyorlar?! Ehl-i Sünnet idareciler hakkında nasıl şartlar koşup, Şîanın menfaati olan hususlarda nasıl da cevaz veriyorlar!! Bu durum bütün Râfızîlerde gözlenen bir manzaradır. Onlar sadece Râfızîlerin hükümetini kabul etmektedirler. Nitekim onlar ancak kendilerinden olanların yerleştikleri yerlerde çalışırlar ve güçleri yettiğince her şeyde Ehl-i Sünnet'i bu işlerden uzaklaştırmaya çalışırlar. Onların şerlerine karşı Allah Müslümanlara yeter.

---

[102] Âyetullah el-Hac Şeyh Müslim ed-Daveri, *et-Takiyye Fi Fıkhi Ehli'l-Beyt* (2/153)

MUVAHHİD EHL-İ SÜNNET İLE MÜŞRİK RÂFIZÎLERİN YAKINLAŞMASININ HÜKMÜ NEDİR?

Okuyucu kardeşlerime Dr. Nâsır el-Kıfârî'nin *Mes'eletu't-Takrîb* adlı kitabında bulunan makalelerden yedinci makaleyi zikretmekle yetineceğim. Allah onu korusun, diyor ki: "Allah'ın Kitâb'ına hakaret ederek onu başka türlü yorumlayan, imamlarına Kur'an'dan sonra da ilahi kitaplar nazil olduğunu iddia eden[103], imameti nübüvvet olarak gören kimselere yakınlaşmak nasıl mümkün olur!? Onlara göre imamlar peygamberler gibi veya peygamberlerden daha faziletlidir. Bütün rasûllerin risaleti olan yalnızca Allah'a kulluğu hakiki anlamının dışında yorumlayarak bunun imamlara itaat olduğunu, Allah'a şirk koşmanın ise imamlardan başkasına itaat etmek olduğunu iddia ediyorlar. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in seçkin sahabelerini tekfir ederek farklı rivâyetlerine göre üç veya yedi kişi dışında sahabelerin hepsinin dinden döndüklerini iddia ediyorlar. İmamet, ismet ve takiyye konusundaki akîdeleri ile Müslümanlardan ayrılmış, ric'at, gaybet ve beda akîdelerine inanmışlardır."[104]

[103] Bu risalenin sonunda Kur'an'dan çıkarıldığını iddia ettikleri, Rafızîlerden helak olasıca et-Tabersî'nin naklettiği "Velâyet Sûresi" yer alacaktır. Bu yalanı Allah azze ve celle: "Şüphesiz zikri biz indirdik elbette onun koruyucusu da biziz" âyeti ile reddetmektedir. Akıl sahibi bir kimse, Rafızîlerin bu itikadının küfür olduğundan hiç şüphe eder mi?

[104] Dr. Nasır el-Kıfârî *Mes'eletu't-Takrîb* (2/302)

ÖNCEKİ VE SONRAKİ İMAMLAR RÂFIZÎLER HAKKINDA NE DİYOR?

Şeyhulislam İbn Teymiye –Allah ona bolca rahmet etsin– der ki: "Alimler nakil, rivâyet ve isnad hususunda en yalancı fırkanın Râfızîler olduğunda ittifak etmişlerdir. Onların yalancılıkları eskidir. Bu yüzden İslam imamları onların çok yalancı oluşlarındaki ayrıcalıklarını bilmişlerdir." Eşheb b. Abdilaziz der ki: "İmam Malik rahimehul-lah'a Râfızîler soruldu. Dedi ki: "Onlarla konuşma ve onlardan rivâyet etme! Zira onlar yalan söylerler." Yine İmam Malik dedi ki: "Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabına sövenlerin İslam'dan nasibi yoktur."

İbn Kesîr, Allah teâlâ'nın: "**Muhammed Allah'ın rasûlüdür. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükûya varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir. Bu, onların Tevrat'taki vasıflarıdır. İncil'deki vasıfları da şöyledir: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzerler ki bu, ekicilerin de hoşuna gider. Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelendirir. Allah onlardan inanıp iyi işler yapanlara mağfiret ve büyük mükâfat vaat etmiştir.**" (Fetih 29) âyetinin tefsirinde der ki: "İmam Malik -Allah ona rahmet eylesin- kendisinden gelen rivâyetlerden birisine göre bu âyet-i kerime'den

sahabeye karşı buğz eden Râfızîleri tekfir hükmü çıkarmıştır. O der ki: "Çünkü onlar, Ashâb-ı Kirâm'a buğz etmektedirler. Herkim sahabeye buğz ederse bu âyet gereğince o kâfirdir." el-Kurtubî der ki: "Gerçekten de Malik çok güzel söylemiş ve âyeti böyle tefsir etmekte isabet etmiştir. Onlardan birisinin değerini küçük gören yahut anlatığı şeyde onlardan birisine dil uzatan bir kimse, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın buyruğunu reddetmiş, Müslümanların şeriatlarını iptal etmiş olur."[105] Ebû Hatem dedi ki: "Bize Harmele, Şafiî'nin şöyle dediğini anlattı: "Râfızîler kadar yalancı şahitlikte bulunan kimse görmedim."

Muemmel b. Ehab dedi ki: "Yezid b. Harun'u şöyle derken işittim: "Râfızîler dışında mezhebinin davetçisi olmayan her bid'at sahibinden rivâyet yazdım. Zira şüphesiz Râfızîler yalan söylerler." Muhammed b. Said el-Esbahânî dedi ki: "Şureyk'in şöyle dediğini işittim: "Râfızîler dışında her gördüğünden ilim alabilirsin. Zira Râfızîler hadis uydurur ve onu da din edinirler." Bu Şureyk, Kufe kadısı Şureyk b. Abdullah'dır. Muaviye dedi ki: "el-A'meş'i şöyle derken işittim: "Ancak yalancılar diye isimlendirilen insanlara yetiştim." el-Mugire b. Said er-Râfızî ve ashabını kastediyordu. Zehebî'nin anlattığı gibi o yalancıdır.[106]

---

[105] Nâsır el-Kıfârî, *Usûlu Mezhebi'ş-Şîati'l-İmâmiyeti'l-İsnâ Aşeriyye* (3/1250)

[106] Bkz: Şeyhulislam İbn Teymiye *Minhâcu's-Sunne* (1/59-60)

Şeyhulislam rahimehullah, selef imamlarının söyledikleriyle alakalı olarak diyor ki: "Râfızîlik bid'atinin aslı; zındıklık, ilhad, kasıt ve bolca yalan söylemektir. Zaten onlar da şu sözleriyle bunu kabul etmiş oluyorlar: "Dinimiz takiyyedir." Bu ise onlardan birinin kalbinde olanın zıddı olan şeyi diliyle söylemesidir. İşte bu yalan ve münafıklıktır. Onlar şöyle denildiği gibidirler: "Beni ortaya atarak gizlice kaçtın."[107] Abdullah b. Ahmed b. Hanbel der ki: "Babama Râfızîler hakkında sordum, dedi ki: "Onlar Ebû Bekir ve Ömer'e söverler –veya hakaret ederler– "İmam Ahmed'e Ebû Bekir ve Ömer radıyallahu anhuma hakkında soruldu. Dedi ki: "Onlara rahmet dilenir ve onlara buğz edenlerden uzak durulur."[108] el-Hallal, Ebû Bekir el-Mervezî'den rivâyet ediyor: "Ebû Abdillah'a; Ebû Bekir, Ömer ve Aişe'ye söven kimse hakkında sordum. Dedi ki: "Onu müslüman olarak kabul etmem."[109] el-Hallal rivâyet ediyor: "Bana Harb b. İsmail el-Kirmanî, Mûsâ b. Harun b. Ziyad'dan o da el-Firyabî'den nakletti: "Birisi ona Ebû Bekir radıyallahu anh'e söven kimse hakkında sordu. Dedi ki: "Kâfirdir." "Namazı kılınır mı?" deyince de: "Hayır" dedi."[110]

---

[107] *Minhâcu's-Sunne* (1/68)

[108] Abdullah Suleyman el-Ahmedî; *el-Mesâil ve'r-Resâili'l-Merviyye Ani'l-İmam Ahmed b. Hanbel* (2/357)

[109] el-Hallal *es-Sunne* (3/493) bu, imam Ahmed'in Rafızîleri açıkça tekfir ettiğini göstermektedir.

[110] el-Hallal *es-Sunne* (3/499)

İbn Hazm rahimehullah Râfızîleri Hıristiyanlara benzeterek Râfızî kitaplarını şöyle reddediyor: "Şüphesiz Râfızîler müslüman değillerdir. Sözleri dinde hüccet değildir. Onlar, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in vefatından yirmi beş sene sonra ortaya çıkan fırkadır. Başlangıcı, İslam'a tuzak kurmak için davet eden, Yahudi ve Hıristiyanların yalanlama ve küfürlerinin mecrasında akan taifelere uyulması ile oldu."[111] Ebû Zur'atu'r-Râzî dedi ki: "Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sahabelerinden herhangi birini karalayan kimse görürsen bil ki o zındıktır."

Suudî Arabistan'daki Daimi Fetva Komisyonu'na Kuzey Irak'ta yaşayan kimseler tarafından, orada bulunan Caferiye mezhebinden bir cemaat hakkında soru soruldu. Onlardan bazıları onların kestiklerini yemekten sakınıyor, bazıları da yiyormuş. "Biz de diyoruz ki; Ali, Hasen, Huseyn ve diğer seyyidlerine sıkıntı ve genişlik anlarında yalvardıklarını bildiğimiz halde onların kestiğini yiyebilir miyiz?"

Şeyh Abdulaziz b. Abdillah b. Baz başkanlığında, Şeyh Abdurrezzak Afîfî, Şeyh Abdullah b. Ğudeyyân ve Şeyh Abdullah b. Kuûd –Allah hepsini de hakka isabet ettirsin– şu cevabı verdiler: "Hamd yalnız Allah'a mahsustur. Salat ve selam rasûlünün, ehl-i beytinin ve ashabının üzerine olsun. Bundan sonra: Eğer durum soruda anlatıldığı gibiyse,

---

[111] İbn Hazm *el-Fasl Fi'l-Milel ve'n-Nihal* (2/78)

onların yanında bulunan Caferîler, Ali, Hasen, Huseyn ve seyitlerine yalvarıyorlarsa, -Allah'a sığınırız- onlar İslam dininden çıkmış müşriklerdir. Kestikleri, üzerine Allah'ın adını zikretseler bile leş olduğundan yemek helal değildir."[112]

Allâme Şeyh Abdullah b. Abdirrahman el-Cibrîn'e – Allah onu her türlü kötülüğe karşı hıfz eylesin ve gözetsin– sorulan bir soruda şöyle denildi: "Faziletli Şeyh! Bizim ülkemizde Râfızî bir kasap var. Ehl-i Sünnetten bazı kimseler hayvanlarını ona kestiriyorlar. Yine burada bazı lokantalarda Râfızîleri çalıştırıyorlar. Bu Râfızîyi ve benzerlerini çalıştırmanın hükmü nedir? Onların kestiğinin hükmü nedir? Onların kestiği helal mi yoksa haram mıdır? Bize fetva verin, Allah size hayırlı karşılık versin. Başarı Allah'tandır."

"Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun. Râfızînin kestiğinin yenmesi helal değildir. Râfızîler genelde sıkıntıda ve bollukta, hatta Arafat, tavaf ve sa'yde bile daima Ali b. Ebî Talib radıyallahu anh'e, oğullarına ve imamlarına seslenerek dua ettikleri için müşriktirler. Bunu çok defa duyduk. Bu, kişiyi İslam'dan çıkaran ve öldürülmeyi hak ettiren büyük şirktir. Aynı şekilde arafatta işittiğimiz gibi; Ali radıyallahu anh'ı ancak Allah'ın vasfedilmesinin doğru olabileceği sıfatlarla vasfetmektedirler. Onlar bununla da onu rab, yaratıcı ve kainatta tasarruf sahibi, gaybı bilen, za-

---

[112] *Fetâvâ el-Lecnetu'd-Dâime Li'l-İftâ* (2/264)

rar ve fayda vermeye muktedir kabul ederek mürted olmaktadırlar.

Yine onlar Kur'an'ı Kerîm'i eleştiriyor, sahabenin onu değiştirdiğini, Ehl-i Beyt ve düşmanları ile alakalı pek çok şeyi çıkardıklarını iddia ediyor, Kur'an'a uymuyor ve delil de kabul etmiyorlar. Yine onlar büyük sahabelere, ilk üç Raşit halifeye, müminlerin annelerine, Enes, Cabir, Ebû Hureyre radıyallahu anhum gibi meşhur sahabelere hakaret ediyor ve hadislerini kabul etmiyorlar. Onların iddiasına göre güya onlar kafirmiş (!) sadece Ehl-i Beyt'ten gelen hadisleri sahih bilirler. Uydurulmuş hadislerle ve sadece kendi sözlerine delil olan rivâyetlerle ilgilenirler. Lakin onlar bununla beraber kalplerinde olmayan şeyi dilleriyle söyleyerek münafıklık ederler. İçlerindekini gizleyerek sana başka türlü gözükürler. Derler ki: "Takiyyesi olmayanın dini yoktur." Onların kardeşlik ve muhabbet çağrısını kabul etmeyin. Münafıklık onlarda bir akîdedir. Onların şerlerine karşı Allah yeter. Allah Muhammed'e, âl'ine ve ashabına salât ve selam etsin."[113]

---

[113] Bu fetva Rafızîlerle çalışmanın hükmü hakkındaki sorudan sonra H.1414 yılında yayınlanmıştır. Şeyh Abdullah b. el-Cibrîn'in Rafızîleri tekfir etme konusunda yalnız olmadığını açıklamak isterim. Selef imamlarından sonraki imamlara kadar sahih olarak geldiğine göre bu fırkayı tekfir etmişlerdir.

İDDİA ETTİKLERİ VELÂYET SÛRESİ

يأيها الذين آمنوا آمنوا بالنورين أنزلناهما يتلوان عليكم آياتي ويحذرانكم عذاب يوم عظيم. نوران بعضهما من بعض وأنا السميع العليم. إن الذبن يوفون ورسوله في آيات لهم جنات النعيم (كذا) والذين كفروا من بعد ما آمنوا بنقضهم ميثاقهم وما عاهدهم الرسول عليه يقذفون في الجحيم. ظلموا أنفسهم وعصوا الوصي الرسول أولئك يسقون من حميم. إن الله الذي نور السموات الأرض بما شاء واصطفى من الملائكة وجعل من المؤمنين أولئك في خلقه يفعل الله ما يشاء لا إله إلا هو الرحمن الرحيم. قد مكر الذين من قبلهم برسلهم فأخذهم بمكرهم إن أخذي شديد أليم. إن الله قد أهلك عاداً وثموداً بما كسبوا وجعلهم لكم تذكرة فلا تتقون. وفرعون بما طغى على موسى وأخيه هارون أغرقته ومن تبعه أجمعين. ليكون لكم آية وإن أكثركم فاسقون. إن الله يجمعهم في يوم الحشر فلا يستطيعون الجواب حين يسألون. إن الجحيم مأواهم وأن الله عليم حكيم. يأيها الذين كانوا عن آياتي وحكمي معرضون. مثل الذين يوفون بعهدك أني جزيتهم جنات النعيم. إن الله لذو مغفرة وأجر عظيم. وإن علياً من المتقين. وإنا لنوفينه حقه يوم الدين. ما نحن عن ظلمه بغافلين. وكرمناه على أهلك أجمعين. فإنه وذريته لصابرون. وإن عدوهم إمام المجرمين قل للذين كفروا بعدما آمنوا طلبتم زينة الحياة الدنيا واستعجلتم بها ونسيتم ما

Cehalet özür olması halinin ortadan kalkması için onlara hüccet ikamesi yapılır.

وعدكم الله ورسوله ونقضتم العهود من بعد توكيدها وقد ضربنا لكم الأمثال لعلكم تهتدون. يأيها الرسول قد أنزلنا إليك آيات بينات فيها من يتوفاه مؤمناً ومن يتوليه من بعد يظهرون. فأعرض عنهم إنهم معرضون. إنا لهم محضرون. في يوم لا يغني عنهم شيء ولا هم يرحمون. إن لهم جهنم مقاماً عنه لا يعدلون. فسبح باسم ربك وكن من الساجدين. ولقد أرسلنا موسى وهارون بما استخلف فبغوا هارون. فصبر جميل فجعلنا منهم القردة والخنازير ولعناهم إلى يوم يبعثون. فاصبر فسوف يبصرون. ولقد آتيناك بك الحكم كالذين من قبلك من المرسلين. وجعلنا لك منهم وصياً لعلهم يرجعون. ومن يتولى عن أمري فإني مرجعه فليتمتعوا بكفرهم قليلاً فلا تسأل عن الناكثين. يأيها الرسول قد جعلنا لك في أعناق الذين آمنوا عهدا فخذه وكن من الشاكرين. إن علياً قانتاً بالليل ساجداً يحذر الآخرة ويرجوا ثواب ربه قل هل يستوي الذين ظلموا وهم بعذابي يعلمون. سنجعل الأغلال في أعناقهم وهم على أعمالهم يندمون. إنا بشرناك بذريته الصالحين. وإنهم لأمرنا لا يخلفون. فعليهم مني صلوات ورحمة أحياء وأمواتا يوم يبعثون على الذين يبغون عليهم من بعدك غضبي إنهم قوم سوء خاسرين. وعلى الذين سلكوا مسلكهم مني رحمة وهم في الغرفات آمنون. والحمد لله رب العالمين

Faslu'l-Hitâb adlı kitaptan: "Ey iman edenler! İndirdiğimiz iki nura iman edin. Ki o ikisi size âyetlerimi okurlar ve sizi büyük günün azabından sakındırırlar. O iki nur birbirindendir. Ben hakkıyla işiten ve hakkıyla bilenim. Onlar ve Rasûlü onlar için

âyetler ve nimet cennetleri vardır. (Yine) iman ettikten sonra küfrederek rasûle ahdettikleri misakı bozanlar cahim'e (cehenneme) atılırlar. Rasûlün vasisine isyan ederek nefislerine zulmedenler, işte onlara kaynar sular içirilir. Şüphesiz gökleri ve yeri nurlandıran Allah meleklerinden dilediğini seçer ve müminlerden kılar. Onlar onun yarattıklarıdır, Allah dilediğini yapar. Ondan başka ilah yoktur, o rahman ve rahimdir. Onlardan öncekiler de rasûllerine tuzak kurmuşlardı ve bunun üzerine tuzaklarıyla onları yakaladım. Şüphesiz benim yakalamam şiddetli, can yakıcıdır. Şüphesiz Allah Ad'ı ve Semud'u işlemiş oldukları şeyler sebebiyle helak etti ve onları sizin için bir hatırlatma kıldı. Sakınmıyorsunuz. Musa'ya ve kardeşi Harun'a karşı azgınlık eden Firavunu ve ona tabi olanların hepsini suya batırarak boğdum. Sizin için bir âyet olsun diye. Şüphesiz çoğunuz fasıklarsınız. Şüphesiz Allah haşir gününde hepsini toplar, sorulduklarında cevap vermeye güçleri yetmez. Muhakkak ki varacakları yer cehennemdir ve Allah bilendir, hikmet sahibidir. Ey rasûl! Sakındırmamı tebliğ et, sonra bilecekler. Hüsrana uğramış olanlar; âyetlerimden ve hükümlerimden yüz çevirenlerdir. Sana verdikleri ahde riâyet edenlerin misali nimet cennetleriyle ödüllendirdiklerim gibidir. Muhakkak ki Allah bağışlayıcı ve bol karşılık vericidir. Şüphesiz Ali sakınanlardandır. Biz din gününde onun hakkını alacağız. Ona zulmedenlerden gafil değiliz. Onu bütün ailene keremli kıldık. Şüphesiz o ve zürriyeti elbette sabredicilerdir. Şüphesiz onların düşmanları mücrimlerin önderidir. İman ettikten sonra küfredenlere de ki: dünya hayatının süsünü talep ettiniz, bunda acele ettiniz ve Allah ile rasûlünün size vaadini unutarak akdettikten sonra ahitleri bozdunuz. Sizin için misaller verdik ki hidâyet bulasınız. Ey rasûl! Sana apaçık âyetler indirdik, onda mümin olarak vefa gösterenler ve senden sonra yüz çevirerek ortaya çıkanlar vardır. Onlardan yüz çevir, zira onlar yüz çevirenlerdir.

Biz onlar için hazırladık, kimsenin kimseden bir şey savamadığı günde onlar merhamet olunmayacak, onlar için adalet gösterilmeyen yer olan cehennem vardır. Rabbinin ismini tesbih et ve secde edenlerden ol. Musa'yı ve Harun'un yerine geçmek üzere gönderdik fakat Harun'a azgınlık ettiler. Güzelce sabret. Onları maymunlara ve domuzlara çevirdik ve diriliş gününe kadar onları lanetledik. Sabret sonra görürler. Sana senden önce gönderilenlerinki gibi hükmü verdik. Senin için onların arasından belki dönerler diye vasi kıldık. Kim emrimden yüz çevirirse şüphesiz onu döndürürüz, küfürleriyle biraz oyalanırlar. Sen bozgunculardan sorulmayacaksın. Ey Rasûl! Senin için iman edenlerin boyunlarına ahid kıldık, onu al ve şükredenlerden ol. Muhakkak ki Ali boyun eğip geceleri secde eden, âhiretten sakınan ve Rabbinin sevabını ümit eden bir kimsedir. De ki azabımı bildikleri halde zulmedenlerle eşit midir? Onların boyunlarına zincirler vuracağız, onlar yaptıklarına pişman olacaklar. Seni onun salihlerden olan zürriyeti ile müjdeledik. Şüphesiz onlar emirlerimize muhalefet etmezler. Benden onların ölüleri ve dirileri üzerine salâvat ve rahmet vardır. Diriliş gününde, senden sonra onlara taşkınlık edenlere gazap ederim. Muhakkak ki onlar hüsrana uğrayan kötü bir topluluktur. Onların yolunu tutanlara ise benden rahmet vardır ve onlar güvenli odalardadırlar. Hamd âlemlerin rabbi olan Allah içindir."[114]

[114] İddia ettikleri bu velâyet sûresi, Kitabını tahrif ve değişiklikten korumayı ahdeden Allah'ın kitabının tahrif edildiğini ispatlamak üzere yazdıkları *Faslu'l-Hitâb* adlı kitaptan, Allah'a ettikleri iftirayı okuyucuların görmesi için nakledilmiştir.

İDDİA ETTİKLERİ FATIMA LEVHASI

هذا كتاب من الله العزيز الحكيم لمحمد نبيه ونوره وسفيره وحجابه ودليله نزل به الروح الأمين من عند رب العالمين، عظم يا محمد أسمائي واشكر نعمائي ولا تجحد آلائي، إني أنا الله لا إله الا أنا قاصم الجبارين ومديل المظلومين، وديان الدين، إني أنا الله لا إله إلا أنا، فمن رجا غير فضلي أو خاف غير عدلي عذبته عذاباً لا أعذبه أحد من العالمين، فإياي فاعبد وعلي فتوكل، إني لم ابعث نبياً فأكملت أيامه وانقضت مدته إلا جعلت له وصيا، وأني فضلتك على الانبياء وفضلت وصيك على الاوصياء، واكرمت بشبليك وسبطيك حسن وحسين، فجعلت حسنا معدن علمي بعد انقضاء مدة ابيه، وجعلت حسينا خازن وحي واكرمته بالشهادة وختمت له بالسعادة، فهو أفضل من استشهد وأرفع الشهداء درجة، جعلت كلمتي التامة معه وحجتي البالغة عنده، بعترته اثيب واعاقب، اولهم علي سيد العابدين وزين اوليائي الماضين وابنه شب جده المحمود محمد الباقر علمي والمعدن لحكمتي، سيهلك المرتابون في جعفر، الراد عليه كالراد علي، حق القول مني لأكرمن مثوى جعفر ولأسرنه في أشياعه وأنصاره وأوليائه، اتيحت بعده موسىفتنة عمياء حندس لأن خيط فرضي لاينقطع وحجتي لا تخفى وأن أوليائي يسقون بالكأس الأوفى، من جحد واحدا منهم فقد جحد نعمتي ومن غير آية من كتابي فقد افترى علي، ويل للمفترين الجاحدين عند انقضاء مدة موسى عبدي وحبيبي وخيرتي في علي ولي وناصري ومن (...)

النبوة وامتحنه بالاضطلاع بها يقتله عفريت مستكبر يدفن بالمدينة التي بناها العبد الصالح إلىجنب شر خلقي، حق القول مني لآمرنه بمحمد ابنه وخليفته من بعده ووارث علمه، فهو معدن علمي وموضع سري وحجتي على خلقي لا يؤمن عبد به إلا جعلت الجنة مثواه وشفعته في سبعين من أهل بيته كلهم قد استوجبوا النار واختم بالسعادة لابنه علي وليي وناصري، والشاهد في خلقي وأميني على وحيي، أخرج منه الداعي إلى سبيلي والخازن لعلمي الحسن وأكلم ذلك بأبنه(...) رحمة للعالمين عليه كمال موسى وبهاء عيسى وصبر أيوب، فيذل أوليائي في زمانه وتتهادى رؤوسهم كما تتهادى رؤوس الترك والديلم فيقتلون ويحرقون ويكونون خائفين مرعوبين، وجلين تصبغ الأرض بدمائهم ويفشوا الويل والرنة في نسائهم أولئك أوليائي حقاً، بهم أدفع فتنة عمياء حندس وبهم أكشف الزلازل وأدفع الآصار والأغلال أولئك عليهم صلوات من ربهم ورحمة وأولئك هم المهتدون. قال عبدالرحمن بن سالم : قال أبو بصير : لو لم تسمع في دهرك إلا هذا الحديث لكفاك، فصنه إلا عن أهله

Bu kitap, Azîz ve Hakîm olan Allah'tan peygamberi, nuru, elçisi, hicabı ve delili olan Muhammed'e rûhu'l-emîn ile alemlerin rabbinden indirilmiştir. Ey Muhammed! İsimlerimi yücelt, nimetlerime şükret, inkâr etme. Şüphesiz ben kendisinden başka ilah olmayan Allah'ım. Ben zorbaları kıran, mazlumların hakkını alanım. Dinin deyyanıyım. Ben kendisinden başka ilah olmayan

Allah'ım. Kim benden başkasından üstünlük umarsa ve kim benden başkasından korkarsa âlemlerde kimseye yapmadığım şekilde şiddetli azap ederim. Yalnız bana kulluk et ve bana tevekkül et. Ben hiçbir peygamber göndermedim ki, günlerini tamamlamış, müddetini eksiltmiş olayım da ona bir vasi kılmamış olayım. Seni peygamberler üzerine üstün kıldığım gibi vasini de vasiler üzerine üstün kıldım. Çocuğun ve iki torunun hasen ile huseyni sana ikram ettik. Hasen'i, babasının müddetinin bitmesinden sonra ilmimin madeni kıldım. Huseyn'i vahyimin hazinedarı kıldım ve ona şehadet ikram ederek ona mutlu son kıldım. O şehitlerin en faziletlisi ve derecesi en yüksek olanıdır. Tam kelimemi ve ulaşan hüccetimi onun yanında kıldım. Onun ailesi ile soyunu devam ettirdim. Onların ilki abidlerin efendisi, geçmiş velilerimin süsüdür. Oğlu, dedesi el-Mahmud'a benzeyen Muhammed el-Bakır, sancağım ve hikmetimin madenidir. Cafer hakkında şüphe edenler helak olacaktır. Ona karşı çıkan bana karşı çıkan gibidir. Benden söz hak olmuştur ki; Cafer'e meskenini ikram edeceğim, Şîalarını, yardımcılarını ve dostlarını sevindireceğim. Ondan sonra Musa'yı bağışladım. Karanlık gecede kör bir fitne! Muhakkak ki farzlarım kopmaz iptir, hüccetim gizlenemez, dostlarım vefa kâselerimle sulanacaktır. Kim onlardan birini inkâr ederse nimetlerimi inkar etmiştir. Kitabımdan bir âyet değiştiren bana iftira etmiştir. İftira edenlere ve kulum, habibim ve seçkinim Musa'nın müddetinin bittiği zaman dostum ve yardımcım (…)[115] inkar edenlere veyl olsun. Nübüvvet ve imtihanı üstlendiğinde onu büyüklenen bir ifrit öldürür, salih kulun kurduğu şehirde yarattıklarımın şerlisi tarafına defnedilir. Benden söz hak olmuştur. Ona oğlu ve kendisinden sonraki halifesi, ilminin varisi olan Mu-

[115] Buradaki kelime açık değildir. Tespit edemedik.

hammed'i emredeceğiz. O ilmimin madeni, sırrımın makamı ve mahlûkatım üzerinde hüccetimdir. Ona iman eden bir kula ancak cenneti mesken kılarım. Cehennemi hak etmiş yetmiş aile halkına şefaat ettiririm. Oğlu Ali ki o benim dostum ve yardımcımdır, ona da mutlu son veririm. O mahlûkatım üzerinde şahidimdir. Vahyimin eminidir. Ondan yoluma çağıran ve ilmimin haznedarı olan el-Hasen çıkar. Böylece oğluyla (…)[116] Kemale erdiririm. Âlemlere rahmettir, onda Musa'nın kemali, İsa'nın letafeti ve Eyyub'un sabrı vardır. Dostlarım zamanlarında küçümsenir, reisleri, Türklerin ve Deylem'lilerin reislerinin rehberlik ettikleri gibi rehberlik eder, öldürülür, yakılır, korkutulurlar. Yeryüzü onların kanlarıyla boyanır. Veyl ve kadınların çığlığı yayılır. İşte onlar hakkıyla velilerimdir. Onlar vesilesiyle karanlık gecenin kör fitnesini savarım. Onların vesilesiyle depremleri kaldırır, zincirleri çözerim. Onlara Rablerinden salâvat ve rahmet vardır ve işte onlar hidâyet bulanlardır. Abdurrahman b. Salim dedi ki: Ebû Basir şöyle dedi: "Ömrün boyunca bu hadisten başkasını işitmesen bile bu sana elbette yeterdi. Bunu ancak ailesiyle korudu."[117]

---

[116] Buradaki kelime açık değildir. Tespit edemedik

[117] el-Kuleynî, *el-Kâfî* (1/527) Feyz el-Kaşanî *el-Vâfî* birinci cild (2/72) İbn Babuya el-Kummî; *İkmâlu'd-Dîn* (s.301-304) Ebû Ali et-Tabersî *İ'lamu'l-Verâ* (s.152)

Râfızîler Levh-u Fatıma'nın Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in vefatından sonra Cibril aleyhisselam vasıtasıyla Fatıma radıyallahu anha'ya indirildiğini iddia ederler. Nitekim el-Kuleynî *el-Kâfî*'de (1/240-241) bunu zikretmiştir. Bu büyük bir iftira ve yalandır. Şüphesiz Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in vefatından sonra vahiy

KUREYŞ'İN İKİ PUTUNA (EBÛ BEKİR VE ÖMER'E) BEDDUA[118]

– بسم الله الرحمن الرحيم، اللهم صل على محمد وعلى آل محمد، اللهم العن صنمي قريش وجبتيها وطاغوتيها وإفكيها وابنتيها اللذين خالفا أمرك، وأنكرا وحيك، وجحدا نعامك وعصيا رسولك، وقلبا دينك، وحرفا كتابك وأحبا أعدائك وجحدا آلاءك وعطلا أحكامك، وأبطلا فرائضك وألحدا في آياتك، وعاديا أوليائك ووالیا أعدائك وحربا بلادك، وأفسد عبادك .اللهم العنهما وأتباعهما وأولياءهم وأشياعهم ومحبيها فقد أخربا بيت النبوة، وردما بابه ونقضا سقفه، وألحقا سماءه بأرضه وعاليه بسافله، وظاهره بباطنه، واستأصلا أهله، وأباد أنصاره، وقتلا أطفاله، وأخليا منبره من وصيته ووارث علمه وجحدا إمامته، وأشركا بربهما، فعظم ذنبهما وخلدهما في سقر، وما أدراك ما سقر، لا تبقي ولا تذر .اللهم العنهم بعدد كل منكر أتوه، وحق أخفوه، ومنبر علوه، ومؤمن أرجوه، ومنافق ولوه، وولي آذوه، وطريد أووه، وصادق طرده، وكافر نصوه، وإمام قهروه، وفرض غيروه، وكفر نصبوه، وكذب دلسوه، وإرث نصبوه، وفيء اقتطعوه، وسحت أكلوه، وخمس استحلوه، وباطل أسسوه، وجور بسطوه، ونفاق أسروه، وغدر أضمروه، وظلم نشروه، ووعد أخلفوه، وأمانة خانوه، وعهد

---

kesilmiştir. Bununla beraber bu uydurma levha, onların katında Ehl-i Sünnet'e göre Kur'an'ın mesabesindedir.

[118] Kureyş'in iki putuna beddua okunduğu zaman okuyucu bunlar ile kastedilenin Ebû Bekir, Ömer, Aişe ve Hafsa radıyallahu anhum olduğunu anlayacaktır.

نقضوه، وحلال حرموه، وحرام أحلوه، وبطن فتقوه، وجنين أسقطوه، وضلع دقوه، وصك مزقوه، وشمل بددوه، وعزيز أذلوه، وذليل أعزوه، وحق منعوه، وكذب دلسوه، وحكم قسبوه، وأمام خالفوه .اللهم العنهم بعدد كل آية حرفوها، وفريضة تركوها، وسنة غيروهان وأحكام عطلوها، ورسوم قطعوها، ووصية بدلوها، وأمور ضيعوها، وبيعة نكثوها، وشهادات كتموها، ودعواء أبطلوها، وبينة أنكروها، وحيلة أحدثوها، وخيانة أوردوها، وعقبة أرتقوها، ودباب دحرجوها، وأزيان لزموها.اللهم العنهم في مكنون السر، وظاهر العلانية لعناً كثيراً أبدا دائما سرمدا لا انقطاع لعدده، ولا نفاذ لأمده لعناً قيود أوله ولا ينقطع آخره، لهم ولأعوانهم وأنصارهم، ومحبيهم ومواليهم، والمسلمين لهم والسائلين إليهم، والناهقين باحتجاجهم والناهضين بأجنحتهم والمقتدين بكلامهم والمصدقين بأحكامهم .قل أربع مرات : اللهم عذبهم عذابا يستغيث منه أهل النار، آمين رب العالمين .ثم تقول أربع مرات : اللهم العنهم جميعاً، اللهم صل على محمد وآل محمد فأغنني بحلالك عن حرامك وأعذني من الفقر، رب أني أسأت وظلمت نفسي واعترفت بذنوبي وها أنا بين يديك فخذ لنفسك رضاها، لك العتبى لا أعود فإن عدت فعد علي بالمغفرة والعفو لك بفضلك وجودك ومغفرتك وكرمك يأ ارحم الراحمين. وصلى الله على سيد المرسلين وخاتم النبيين وآله الطيبين الطاهرين برحمتك يا أرحم الراحمين

Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla. Allah'ım Muhammed'e salat et. Allah'ım! Kureyşin iki putuna, iki cibtine, iki tağutuna, iki iftiracısına ve iki kızlarına, emrine muhalefet eden, vahyini inkar eden, nimetlerine nankörlük eden, rasûlüne isyan

eden, dinini değiştiren, kitabını tahrif eden, senin düşmanlarını seven, nimetlerini inkar eden, hükümlerini iptal eden, farzlarını boşa çıkaran, âyetlerinde ilhada sapan, senin dostlarına düşmanlık eden, düşmanlarını da dost edinen, beldelerini harap eden ve kullarını ifsad eden bu ikisine ve iki kızına lanet et. Allah'ım! O ikisine, onlara tabi olanlara, o ikisinin dostlarına, taraftarlarına ve sevenlerine lanet et. Nitekim onlar nübüvvet evini tahrip ettiler, kapısını kırdılar, çatısını yıktılar, yerle bir ettiler, altını üstüne getirdiler, içini dışına çevirdiler, ev halkını kökünden söktüler, yardımcılarını uzaklaştırdılar. Çocuklarını öldürdüler, minberini onun vasiyetinden ve ilminin varisinden ıssız bıraktılar, imametini inkar ettiler, rablerine şirk koştular. Onların günahlarını büyüt ve sakar'da ebedileştir. Bilir misin sakar nedir? O geriye bir şey bırakmayan ateştir. Allah'ım! Onlara onu inkâr edenler sayısınca lanet et, hakkı gizlediler, yüceliğini inkâr ettiler, mümini ümitlendirdiler, münafığı çevirdiler, veliye eza ettiler, kovulana sığındılar, sadığı kovdular, kâfire destek oldular, imamı kahrettiler, farzları değiştirdiler, eseri inkâr ettiler, kanını döktüler, hayrı tebdil ettiler, küfrü tuttular, yalanla hile yaptılar, fitneyi hazırladılar, ihsanı kopardılar, haramı yediler, humusu helal saydılar, batılı esas aldılar, haksızlığı yaydılar, nifaklarını gizlediler, ihanetlerini sakladılar, zulmü neşrettiler, vaatten döndüler, emanete hıyanet ettiler, ahdi bozdular, helali haram, haramı helal saydılar, gizlenerek sakındılar, gizlenerek eksiltme yaptılar, ezenlerden taraf oldular, vurup yıktılar, dağıtıp yok ettiler, azizi zelil ettiler, hakkı men ettiler, hileyle yalan söylediler, hükmü gasp ettiler, imama muhalefet ettiler. Allah'ım! Onlara bütün âyetlerin harfleri sayısınca lanet et. Farzı terk ettiler, sünneti değiştirdiler, hükümleri iptal ettiler, alametleri kopardılar, vasiyeti değiştirdiler, emirleri zayi ettiler, biati bozdular, şahitlikleri gizlediler, batıl iddialarda

bulundular, delili inkar ettiler, hileler kurdular, gelenlere ihanet ettiler, yükseleni indirdiler, süründürüp yuvarladılar, ziynetlere sarıldılar. Allah'ım! Onlara gizlenmiş sırlarda ve ortaya çıkan aleni hallerde çokça, kesintisiz, ebedi olarak ve sayısız lanet et. Başı sonu olmayan lanet ile onlara, yardımcılarına, destekçilerine, sevenlerine, dostlarına, onlara teslim olanlara, onlardan istekte bulunanlara, onların delillerine tutunanlara, onlara kanat indirenlere, onların sözlerine uyanlara ve onların hükümlerini tasdik edenlere lanet et. (Dört kere şunu söyle:) Allah'ım! Cehennemliklerin istigase ettikleri azap ile onlara azap et. Âmin ey âlemlerin rabbi! (sonra da dört kere şunu söyle:) Allah'ım! Onların hepsini lanetle! Allah'ım! Muhammed'e ve Muhammed'in âl'ine salat et. Beni helalin ile haramına karşı yetindir, beni fakirlikten koru, Rabbim! Kötülük ettim ve nefsime zulmettim, günahlarımı itiraf ettim. İşte ben huzurundayım. Kendin için canımdan razı olduğunu al, beni azarlamak sana aittir, ben dönmem. Eğer döndüreceksen beni fazlın, cömertliğin, bağışlayıcılığın ve kereminle; mağfiretine ve affına döndür ey merhametlilerin en merhametlisi! Allah rasûllerin efendisi ve peygamberlerin sonuncusuna, onun seçkin, temiz âl'ine salât etsin. Rahmetin ile ey merhametlilerin en merhametlisi![119]

[119] Abbas el-Kummî *Mefâtihu'l-Cinân* (s.114)

SONUÇ

Ey Müslüman kardeşim! Muhtemelen şu anda bu bozuk fırkayı din edinenlerin İslam ismini kullansalar da Müslümanlardan olmadığı konusunda benimle ittifak etmişsindir. O halde ey muvahhid Müslüman kardeşim, özellikle Müslümanlar arasında onlara nispet edilerek yaşıyorlarsa Râfızîlerin karşısında nasıl davranman gerekir?

Şüphesiz onlardan sakınman, onlarla muamelede bulunmaman gerekir. Allah'a rab, İslam'a din, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'e nebi ve rasûl olarak iman eden muvahhid Müslümanlara düşmanlık esası üzere kurulan bu habis itikatlarından sakınmak vaciptir.

Şeyhulislam İbn Teymiye rahimehullah der ki: "Râfızîler bir kimseyle ancak nifak üzere muamele ederler. Onların kalplerindeki din bozuktur, yalan, hıyanet ve insanları aldatmak için tahammül ederler, onlara kötülük etmeyi dilerler. Hiçbir kötülük bırakmadan yapmaya güçleri yetse mutlaka bunu yaparlar. Bu, onu tanımayanlara göre iğrenilecek bir şeydir. Onun Râfızî olduğunu bilinmese de onun suratında münafıklık siması ve konuşmasında bozukluk belirir."[120]

Şüphesiz onlar bize karşı düşmanlık ve nefretlerini gizlerler. Allah onları kahretsin, nasıl da döndürülüyorlar!

[120] İbn Teymiye rahimehullah, *Minhâcu's-Sunne* (3/360)

Bununla beraber, günlük yaşamda Ehl-i sünnete karışarak insanları aldattıklarını ve güvenlerini kazandıklarını görürüz. Bütün bunların sebebi Allah'ın dininden, Müslümanlara emrolunan; bütün muvahhid Müslümanlara dostluk ve bütün kafir veya müşriklerden uzaklaşma hükümlerinden yüz çevirmektir.

Böyle olunca, üzerimize vacip olanın ne olduğunu da öğrendikten sonra Müslümanlar gibi hareket etmemiz gerekmez mi?

Allah'tan dinini desteklemesini, kelimesini yüceltmesini, Râfızîleri ve onlarla işbirliği yapanları mağlup etmesini dileriz. Allah peygamberimiz Muhammed'e, âl'ine ve ashabına salat ve selam etsin.

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Abdullah b. Muhammed es-Sâlih
(Allah onu, ana babasını ve Müslümanları bağışlasın)

MÜRACAAT EDİLEN KAYNAKLAR:

1- *Fetâvâ*/Şeyhulislam İbn Teymiye

2- *Minhâcu's-Sunne*/Şeyhulislam İbn Teymiye

3- *el-Milel ve'n-Nihal*/eş-Şehristanî

4- el-Fark Beyne'l Furuk/el-Bağdadî

5- Makalatu'l İslamiyyin/el-Eş'arî

Muasırların Kitaplarından:

1. Şeyh İhsan İlahi Zahir'in (Allah ona rahmet etsin) bütün kitapları

2. *Mes'eletu't-Takrîb*/Şeyh Dr. Nasır el-Kıfârî

3. *Usûlu Mezhebi'ş-Şîati'l-İsna Aşeriyye*/Nasır el-Kıfârî

4. Şeyh Muhammed Mâlullah'ın (Allah ona rahmet etsin) bütün kitapları

5. *Bezlu'l-Mechûd Fî Muşâbeheti'r-Râfıza ve'l-Yehûd*/ Abdullah el-Cumeylî

6. *Hatta La Tenhadi'*/Abdullah el-Mavsılî

7. *eş-Şîatu'l-İsna Aşeriyye ve Tekfirihim Li Umûmi'l-Muslimîn*/Abdullah es-Selefî

8. *Men Katele'l-Huseyn*/Abdullah b. Abdulaziz

9. *el-Burhân Fî Tebrieti Ebî Hureyre Mine'l-Buhtan*/ Abdullah en-Nasır

10. *el-İntisar Li's-Sahâb ve'l-Âl*/Dr. İbrahim er-Ruheylî

11. *Keşfu'l-Cânî Muhammed et-Ticanî*/ Şeyh Osman el-Hamîs

12. *Bel Dalelte Fî Reddi Ebâtili't-Ticanî*/ Şeyh Halid el-Askalanî

13. *Maa'l-İsna Aşeriyye Fî Usûl ve'l-Furû'*/Dr. Ali es-Salus

14. *Tebdîdu'z-Zalam ve Tenbîhu'n-Niyâm Ala Hatari't-Teşeyyu Ale'l-Müslimîn ve'l-İslam*/Şeyh Suleyman el-Cebhân rahimehullah

İÇİNDEKİLER: